

Evanghelia lui Pavel: 1. Evanghelia care a fost propovăduită înainte de răstignirea lui Isus

Matei 4.17: *De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască, și să zică: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.”*

Luca 16.16: *Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește ...*

Marcu 1.14: *După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea, și propovăduia Evanghelia [Împărăției] lui Dumnezeu ...*

Creștinul care afirmă – și oricât de învățat ar fi el -, că este numai *o singură* veste bună, *o singură* Evanghelie, arată o lipsă fundamentală referitoare la înțelegerea căilor lui Dumnezeu. El nu cunoaște adevărul dispensațional; și probabil el este mai mult decât aceasta – poate fi, că el respinge conștient adevărul dispensațional.

Evrei 4.2: „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul, care le-a fost propovăduit, nu *le-a* ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.” Găsim aici că vestea bună referitoare la intenția lui Dumnezeu de a elibera pe Israel din Egipt și a-l duce în Canaan este numită „veste bună”. Evanghelia, care ne este adusă nouă, o găsim în 1 Corinteni 15.1-11, și chiar mai mult decât aceasta, așa cum vom vedea.

Este o altă veste bună, pe care vrem s-o studiem acum. Este „Evanghelia Împărăției”. Înainte de răstignirea lui Hristos a fost predicată „Evanghelia Împărăției”. Ea era vestea bună, că Împărăția era aproape (Matei 4.17; Luca 16.16; Marcu 1.14). Propovăduirea avea loc prin Ioan Botezătorul (Matei 3.12), prin Împăratul Însuși (Matei 4.17) și prin ucenici (Matei 10.7). Respingerea Împărăției în legătură cu Hristos înjosit a condus, vorbind omenește, la amânarea Împărăției. Desigur toate acestea erau în mâna suverană a lui Dumnezeu. Dar în acest timp trebuia să aibă loc crucea. Și astfel Împăratul pleacă într-o țară depărtată, ca să primească o Împărăție și apoi să revină (Luca 19.12). Între timp Împărăția există, însă nu în putere și glorie, ci, asemenea unei taine, sub o formă tainică. Când Hristos va veni, ca să supună pe vrăjmașii Săi (Luca 19.27; Psalm 110.1,2; Apocalipsa 19.11-21, și așa mai departe), atunci El va domni minunat sau în glorie înaintea bătrânilor Lui (Isaia 24.23; compară cu Psalm 2; Zaharia 14.8,9; și așa mai departe); aceasta va fi atunci Împărăția în putere. Acum însă avem Împărăția și răbdarea (Apocalipsa 1.9).

Evanghelia Împărăției va fi iarăși predicată (Matei 24.14), și anume prin rămășița iudaică în timpul celei de-a șaptezecă săptămână-an a lui Daniel (Daniel 9), când urâciunea pustiirii va fi în Ierusalim (Daniel 9; 12.11; Matei 24.15; Apocalipsa 13.15). Propovăduirea Împărăției va fi reluată. Însă aceasta nu înseamnă că creștinătatea are o a doua șansă. Oamenilor, care *acum* resping Evanghelia, dacă vor trăi atunci, li se va trimite o lucrare de rătăcire, „ca să creadă o

minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2.11,12).

Rezultatul acestei propovăduiri viitoare a Evangheliei Împărăției îl găsim în Apocalipsa 7.9-17 și în Matei 25.31-46. Credința oilor se arată conform cu Iacov 2; credința nu se arată prin faptele Legii, ci prin faptele vieții. Când ei vor primi mesajul și pe mesageri (pe frații Împăratului – iudeii), atunci aceasta va da naștere la roadele credinței. Astfel de „oi” vor fi binecuvântate în Împărăție, când Hristos va sta pe tronul gloriei Sale. Actualmente El nu stă pe tronul gloriei, ci pe tronul Tatălui (compară cu Matei 25.31 și Apocalipsa 3.21). Din aceasta nu trebuie să se tragă în mod greșit concluzia, că Evanghelia, pe care noi o propovăduim, sau ar trebui s-o propovăduim, nu conține lucruri referitoare la Împărăție (Faptele Apostolilor 14.22; 19.8; 20.25; 28.23; 28.3-31). Esențialul este că noi nu predicăm „Evanghelia Împărăției”, aceasta înseamnă, că Împărăția este aproape. Noi predicăm lucruri referitoare la Împărăție sub aspectul ei moral, în etapa ei tainică și în forma ei de putere, când Hristos va domni [în Împărăția de o mie de ani].

Evanghelia lui Pavel: 2. Misiunea dată în Matei 28

Matei 28.19-20: *Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit!. Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*

Misiunea din evanghelia după Matei capitolul 28 este deseori greșit înțeleasă, atât în înțelesul ei cât și în aplicarea ei. Ca să se înțeleagă misiunea din Matei 28, trebuie studiate trei întrebări:

1. La *ce timp* se referă misiunea?
2. La *cine* se referă ea?
3. Care va fi *conținutul predicii* acelor, care împlinesc misiunea?

La ce timp se referă misiunea?

O parte importantă a misiunii este făgăduința lui Hristos: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Expresia „sfârșitul veacului” este o expresie specifică, care se referă la o perioadă de timp foarte specială, care este definită în Matei 13.39-43. Acolo este timpul în care îngerii vor ieși și vor scoate din Împărăția cerurilor toate pricinile de poticnire și pe toți care practică nelegiuirea. Este clar, că aceasta nu se referă la timpul actual al harului, ci la o perioadă de timp de după răpire, care pregătește etapa de instituire a Împărăției de o mie de ani pe pământ. Perioada de timp la care se referă Matei 28 urmează clar după ziua harului, când Dumnezeu va relua acțiunea Sa cu vechiul popor ca națiune.

În timpul acela Dumnezeu va trezi învățători, care „vor întoarce pe mulți la dreptate” (Daniel 12.3). Mesajul lor va fi Evanghelia Împărăției, aceasta înseamnă vestea bună, că Împăratul vine să instaureze Împărăția Sa. Cum vor întoarce ei pe mulți la dreptate? Prin aceea că „îi vor

învăța” (toate națiunile) lucrurile pe care Hristos i-a învățat pe ei cu privire la principiile Împărăției și la caracterul acelor care sunt potriviți pentru aceasta. Predica de pe munte (Matei capitolele 5 -7) va avea o aplicare deosebită în predica lor. Acesta este înțelesul cuvintelor din misiunea prezentată în Matei 28: „învățându-i (toate națiunile) să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28.20).

Este de asemenea important să se observe că acești predicatori vor merge *la toate națiunile* (Matei 28.19; 24.14). Rezultatele acestor predici vor fi evaluate de Domnul la judecata națiunilor (Matei 25.1,31-32), la care frații Lui, predicatorii Evangheliei Împărăției, vor fi diferențiați de toate națiunile.

Aceia cărora le este cunoscut aspectul dispensațional al evangheliei după Matei, vor vedea ce importanță deosebită au astfel de expresii în această evanghelie; cum ar fi „toate națiunile” și „sfârșitul veacului”.

La cine se referă misiunea?

Fără îndoială misiunea din Matei 28 se referă la perioada de timp care urmează după răpire, și va fi împlinită de predicatorii care vor fi treziți de Dumnezeu din rămășița iudaică. Botezul și învățătura lor vor face ucenici din toate națiunile și vor întoarce pe mulți la dreptate, prin aceea că vor învăța acele lucruri pe care Hristos aici pe pământ le-a poruncit ucenicilor Săi.

Dacă vedem că această misiune se referă la predicatori iudei într-o perioadă de timp viitoare, atunci aceasta explică o chestiune interesantă. În Ioan 20.17 Domnul zice Mariei: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; ci mergi la frații Mei și spune-le: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru«”. Ioan Îl vede pe Domnul nostru ca Acela care a venit de la Tatăl, ca să înfăptuiască lucrarea, care I-a fost dată, și ca apoi să Se reîntoarcă înapoi la Tatăl. În timpul acesta va exista o adunare, al cărei model îl găsim în Ioan 20.19-29. Maria voia să-L țină cu tărie ca Mesia înviat în legătură cu Israel. Nu, zice Domnul, Eu trebuie să merg la cer. Dar Matei, inspirat de Duhul, arată pe Hristos înainte de toate ca Împărat și în mod deosebit în legătura Lui cu Israel. În Matei 28.9 se văd femeile, cum Îl țin cu tărie, și ele nu sunt împiedicate să facă aceasta. Lecția în aceasta este, că ele Îl țin cu tărie ca Mesia înviat în legătură cu Israel. Lui I-a fost dată toată puterea, și El este văzut ca Unul care dă rămășiței lui Israel o misiune.

Aceia care afirmă că Matei 28 ar fi „ordinul de plecare al Bisericii” nu au cunoscut caracterul dispensațional al lucrurilor din evanghelia după Matei și în afară de aceasta implicațiile afirmației lui Pavel „Eu nu am fost trimis să botez” (1 Corinteni 1.17). Dacă Matei 28 ar fi ordinul de plecare al Bisericii, atunci acesta ar fi foarte clar și pentru Pavel. Ar fi fost o neglijare gravă a ordinului său de plecare, dacă el ar fi spus: „Eu nu am fost trimis să botez”, dar ordinul său de plecare ar fi conținut cu adevărat porunca să boteze! Nu este vorba de faptul că Pavel nu ar fi botezat, căci știm că el a botezat (1 Corinteni 1.14). Chestiunea este că botezul (care constituie o parte a misiunii din Matei 28) nu era misiunea directă a lui.

[Remarca redacției SW: gândurile din textul de mai sus sunt probabil puțin accentuate și pentru unii oricum sunt noi, de aceea vrem să adăugăm unele comentarii ale altor comentatori cu privire la această temă, pentru ca gândul de bază să devină clar. Dacă mai sus se spune: „Perioada de timp la care se referă Matei 28 urmează clar după ziua harului, când Dumnezeu va relua acțiunea Sa cu vechiul popor ca națiune”, atunci cu siguranță noi am fi formulat puțin altfel această afirmație, căci noi gândim că era o misiune care a fost dată apostolilor pentru timpul lor, chiar dacă nu citim în Scriptură că ei au îndeplinit-o exact așa cum ea este definită aici. Și noi credem de asemenea că această misiune a fost suprapusă cu alte accente prin slujba apostolului Pavel. Cu toate acestea în această misiune sunt principii și binecuvântări cu însemnătate permanentă. Și de asemenea cu toate acestea gândim că misiunea în forma din Matei 28 își va primi însemnătatea ei neîngrădită abia după răpirea Adunării (Bisericii).]

J. N. Darby scrie în privința aceasta:

Această revelare a Dumnezeirii și faptul că Hristos este Domn, constituie baza și natura creștinismului însuși ca o mărturisire, împreună cu adevărul subiectiv, că firea pământească (carnea) – așa cum s-a dovedit pe deplin – nu folosește la nimic. În această sferă nouă eu trebuie să trec prin moarte, ca să intru în părtășie cu Dumnezeu; și ca înviat devin slujitor al lui Hristos, al Domnului. De aceea în Efeseni 4 avem un trup, un Duh, o speranță a chemării; un Domn, o credință, un botez. Prima este chestiunea pe deplin cerească și esențială în legătură cu Hristos; a doua este mărturia pe pământ în legătură cu domnia lui Hristos. *De aceea Pavel, care a văzut pe Hristos numai în gloria cerească și căruia i-a fost încredințată slujba și revelarea Adunării (Bisericii), nu a fost trimis să boteze; și pe lângă aceasta în evanghelia după Matei [28], unde a fost dată misiunea despre care este vorba acum, nu avem nicidecum înălțarea la cer.* Aici Ierusalimul este dat la o parte și Hristos este legat cu rămășița din Galileea, care este adunată în jurul Lui, și ei trebuiau să facă ucenici dintre națiunile. Aceasta nu se leagă direct cu Împărăția de o mie de ani, ci cu slujba Evangheliei Împărăției, care precede Împărăția, și este dusă la toate națiunile, înainte să vină sfârșitul – sfârșitul veacului. Împărăția de o mie de ani va fi introdusă prin revenirea Domnului din cer în glorie. Misiunea precede aceasta. De aceea El spune în evanghelia după Matei: „Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, aceasta înseamnă a veacului care precede venirea lui Mesia în glorie, ca să instaureze public Împărăția Sa. De aceea nu pot vedea de ce această misiune nu poate merge mai departe, după ce Biserica a fost răpită. Ea nu are direct Biserica în atenție, și tot așa de puțin botezul: el mărturisește pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt și că Hristos este Domn, atâta timp cât El nu este încă revelat din cer. (J. N. Darby: *Letters*, Band 3, pag. 332, 1861)

Misiunea apostolilor are punctul de plecare în Galileea la discuția lor cu Domnul lor înviat. Este vorba despre o rămășiță, care este unită deja cu Isus. Nu este vorba, ca în evanghelia după Luca, că un Mântuitor este prezent, care S-a înălțat la cer și care din cer începe cu Ierusalimul, așa cum a avut loc atunci. Aici este vorba că Ierusalimul a fost părăsit și dat în mâinile răului și al națiunilor, în timp ce rămășița lui Israel este legată cu Mesia Cel lepădat, care acum era înviat. Apoi aceia, care sunt legați cu Domnul lepădat, sunt trimiși să facă ucenici din toate națiunile, prin aceea că aceștia vor fi botezați pentru Numele

Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Această misiune niciodată până în zilele noastre nu a fost împlinită. Misiunea pentru națiuni a fost încredințată lui Pavel prin aceia care erau stâlpi între apostoli (Galateni 2), cu autoritate divină de la Isus glorificat și prin trimiterea directă a Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 13.4; 26.16-18).

Este posibil ca și ceilalți apostoli să fi plecat mai târziu; dar istoria, în măsura în care ea ne este relatată în Cuvânt, nu vorbește despre aceasta, cu excepția unei exprimări foarte generale și vagă într-un verset la sfârșitul evangheliei după Marcu. Apostolii au rămas în Ierusalim în tipul prigoanei care a avut loc după moartea lui Ștefan. După aceea Evanghelia a fost dusă la națiuni prin aceia care au fost împărășiați printre ele, și mai târziu a fost încredințată lui Pavel. Ioan se găsește în Patmos, pentru ca cel care era ultimul care a mai rămas dintre ei să vegheze asupra Bisericii în decăderea ei. Ultimele versete ale evangheliei după Marcu spun, că ei s-au dus pretutindeni și Domnul lucra împreună cu ei, ca să confirme cuvântul predicat prin semnele pe care ei le făceau. Însă aici în evanghelia după Matei lor le-a fost dată misiunea. Ei trebuiau de asemenea să învețe națiunile botezate să păzească ceea ce Isus a poruncit ucenicilor, și El Însuși va fi cu ei până la sfârșitul veacului. *Nu este vorba de așa-zisa misiune creștină, aceasta o găsim mai degrabă în evanghelia după Ioan capitolul 20, Luca 24 și Marcu 16.* (Până la versetul 6 din Marcu 16 găsim aceeași relatare ca în evanghelia după Matei; în ultimele versete din Marcu 16 găsim ceea ce citim la sfârșitul evangheliei după Luca și în Ioan 20.) Vorbirea din capitolele 13 și 16 din Faptele Apostolilor este legată – ca și vorbirea lui Petru – cu misiunea amintită în evanghelia după Luca. În evanghelia după Matei nu se spune că ei trebuiau să plece și să facă ucenici pe iudei, căci rămășița este privită ca fiind despărțită deja de națiune și unită cu Hristos. Este un fel de extindere a capitolului 10 al aceleiași evanghelii, unde le este interzis – cel puțin în ceea ce privește misiunea lor în momentul acela – să meargă la națiuni, nici măcar la samariteni, ci li se spune că ei trebuiau să caute numai oile pierdute ale casei lui Israel. Aici lor le este dată o misiune mai extinsă. Ei trebuiau să meargă și să facă ucenici din toate națiunile. Aceasta înseamnă că lucrarea în mijlocul iudeilor este alta decât cea din capitolul 10. Într-un anumit sens numai capitolul 24 explică de ce misiunea, despre care este vorba aici, se îndreaptă numai spre națiuni. *Desigur misiunea dată din cer pentru mântuirea sufletelor este adresată iudeilor la fel cum este adresată națiunilor.* Aceasta din urmă o găsim împlinită în Faptele Apostolilor: numai partea care include națiunile a fost încredințată lui Pavel, așa cum am văzut. (*Collected Writings.*, Bd. 30, pag. 314 și următoarele).

După aceea este vestită sentința referitoare la respingerea Duhului, pe care poporul a făcut-o. Ei au respins mărturia înnoită în puterea Duhului lui Dumnezeu, care a devenit vizibilă în Ștefan, care era „plin de Duhul Sfânt”. Și istoria iudaică a fost terminată cu ceea ce a introdus Biserica în cer (în persoana lui Ștefan – de fapt este vorba de starea intermediară în care se găsește duhul credinciosului). Ceea ce este umplut de Duhul, este respins. Respingerea acestei mărturii are loc în Ierusalim, centrul sistemului pământesc al lui Dumnezeu. Ei au omorât cu pietre pe Ștefan, care a strigat la Dumnezeu și a zis: „Doamne Isuse, primește Duhul meu!”, și care a rostit aceeași mijlocire pentru poporul nefericit cum a făcut Isus când a fost lepădat: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta.” Prin faptul

că duhul a lucrat în felul acesta, El recunoaște pe Domnul Isus: tot așa cum Isus ca Fiu S-a predat pe Sine Însuși – duhul Său – Tatălui, atunci când a fost lepădat.

S-a observat deseori de către aceia care cunosc aceste adevăruri, că aceasta a distrus clădirea pământească și centrul Bisericii (remarca redacției SW: prin centru este vorba de Ierusalim). *Misiunea prezentată în evanghelia după Matei, așa cum am remarcat deja, nu a fost îndeplinită în forma ei inițială; căci iudeii prin conducătorii lor au respins ca națiune mărturia Duhului cu privire la înălțarea lui Hristos, la fel cum au respins pe Fiul lui Dumnezeu în smerenia Lui, atunci când El a fost între ei ca Om. De aceea Ierusalimul a încetat să mai fie centrul din care trebuia să se reverse puterea străngerii laolaltă de până atunci. (Collected Writings, Bd. 3, pag. 119).*

În ceea ce privește această misiune, avem numai afirmația generală a lui Marcu, că ei au mers pretutindeni (Marcu 16.20). În versetul 15 se spune, că ei trebuiau să meargă în toată lumea. În evanghelia după Matei capitolul 28 li se spune în Galileea, că ei trebuiau să facă ucenici din toate națiunile – dar aceasta este o altă misiune. În ceea ce privește textul din evanghelia după Marcu, cititorul va remarca că paragraful începe de la versetul 9 cu Ierusalimul și înălțarea la cer, ca în evanghelia după Luca; în versetul 7 li se spune să meargă în Galileea, așa cum se spune și în evanghelia după Matei. Acestea sunt misiuni diferite. Fapt este, că pretutindeni unde ei au mers, *misiunea pentru națiuni (Galateni 2) a fost dată lui Pavel și Barnaba, care s-au preocupat deja cu ea. Drept urmare misiunea prezentată în evanghelia după Matei nu a fost împlinită.* În evanghelia după Marcu este vorba de persoane individuale și de problema mântuirii; în evanghelia după Matei nu este vorba de aceasta. Misiunea prezentată în evanghelia după Luca a fost împlinită prin apostoli, așa cum arată și cuvântările din Faptele Apostolilor, numai partea referitoare la națiuni a fost încredințată lui Pavel (J. N. Darby: adnotare în Synopsis la Ioel 3).

Mărturia dată națiunilor a luat o formă nouă în slujba lui Pavel. Această slujbă – nu în ceea ce privește mântuirea, ci slujba în sine însuși – poate fi numită deja o administrare deosebită (Efeseni 3.2; Coloseni 1.25); unitatea trupului lui Hristos era în această slujbă marele fundament al chemării, care era din cer, și a celor din afara iudeilor. Ea aducea pe toți la același nivel, deoarece nu mai era Adonai, care Își revendica drepturile asupra pământului și Sionului, ci [Hristos], care a unit cu Sine Însuși pe sfinții care au primit această mărturie, ca Acela care a vorbit din cer. De aceea misiunea din Matei 28 a fost amânată, în ceea ce privește litera (nu în ceea ce privește duhul cu privire la binecuvântare) (Notes and Comments, Vol. 3, pag. 52).

[Remarca redacției SW: extrasul următor din studiul unui alt scriitor arată în mod deosebit în ultimul aliniat ce înseamnă că noi avem și astăzi misiunea din Matei 28 în ceea ce privește duhul cu privire la binecuvântarea ei.]

În felul acesta Domnul ca Cel înviat a stabilit din nou legătura cu acea rămășiță, căreia cei unsprezece ucenici îi aparțin ca cele mai deosebite mădulare. Și chiar dacă în locul acesta nu aflăm că El a fost luat în cer, totuși El îi autorizează, ca și cum ar vorbi din cer, căci Lui I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ. Nu venise încă timpul să se îplinească

pe deplin misiunea creștină, și anume să se strângă din toate națiunile un popor pentru Numele Său – de aceea expresiile au aici un caracter general. Ei trebuiau să meargă să facă ucenici și să-i boteze, și o astfel de misiune poate fi reluată de rămășița credincioasă a lui Israel după ce Biserica va fi răpită. Așa după cum Israel a fost botezat pentru Moise ca și conducător, tot așa ucenicii trebuie botezați pentru Hristos Cel înviat și prin aceasta să se supună autorității Lui; botezul trebuie făcut în Numele lui Dumnezeu pe baza deplinei Lui revelări. Cuvântul nu este folosit la plural, ci la singular – căci este numai *o singură Dumnezeire*, deși ea este revelată în *trei Persoane*.

Ultimele cuvinte sunt: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Prin aceasta avem cuvântul „toate” nu mai puțin de patru ori în această secțiune. Domnul nostru înălțat exercită autoritate în ambele sfere, așa că nu există nimic care să nu fie supus Lui. Dacă slujitorilor Lui li se întâmplă ceva potrivit, aceasta are loc sub permisiunea Lui. Toate națiunile trebuie să fie domeniul de acțiune pentru slujba lor, și nu numai Israel, așa cum era până acum. Aceia dintre națiuni, care se vor boteza, trebuiau învățați să împlinescă toate poruncile Domnului, robii trebuiau să se remarce prin ascultare și să conducă și pe alții la ascultare. Atunci ei vor putea conta toate zilele până la sfârșit pe sprijinul și prezența spirituală a Stăpânului lor.

Evanghelia se termină cu această misiune. Dacă mergem în Faptele Apostolilor și parcurgem și epistolele, găsim că apar la lumină evoluții care ne fac cunoscută misiunea noastră de astăzi pentru propovăduirea Evangheliei depline. Însă lumina și folosul ultimelor cuvinte ale Domnului de aici nu se pierd pentru noi. Încă mergem la națiuni, ca să le botezăm în acest Nume. Încă trebuie să învățăm Cuvântul întreg al Domnului. Încă Lui Îi este dată toată autoritatea. Și El este încă cu noi toate zilele până la sfârșitul veacului, orice s-ar putea întâmpla (F. B. Holle, din: Betrachtung über das Matthäusevangelium).

Slujba din Faptele Apostolilor nu este împlinirea acestei misiuni (din Matei 28), ci a misiunii din evanghelia după Luca. Cartea Faptele Apostolilor este continuarea evangheliei după Luca, după cum este cunoscut. Și slujba lui Pavel, care printr-o misiune divină deosebită a luat asupra sa evanghelizarea națiunilor, nu era împlinirea acestei misiuni. El avea o misiune primită din partea Mântuitorului înălțat la cer și glorificat, și acestei misiuni i s-a adăugat slujirea Adunării (Bisericii). În primele elemente ale ei aceasta se leagă mai degrabă cu evanghelia după Luca. Slujba, care este rânduită aici (în Matei 28), este o slujbă deosebită. Ucenicii nu sunt trimiși la iudei, așa cum găsim în evanghelia după Luca, unde ei vin de la Mântuitorul înălțat la cer și unde trebuiau să înceapă în Ierusalim. Ierusalimul este lepădat, și rămășița, legată cu Hristos (frații Lui – și recunoscuți în acest caracter), este trimisă la națiuni. Aceasta nu a avut loc niciodată, în măsura în care ne învață Scriptura. Derularea evenimentelor, sau exprimat altfel, mâna lui Dumnezeu a condus ca ucenicii să rămână în Ierusalim. O nouă misiune pentru națiuni este trimisă în persoana lui Pavel, și aceasta stă în legătură cu întemeierea Bisericii pe pământ. Deci împlinirea acestei misiuni (din Matei 28) este întreruptă, dar este făgăduința că Domnul vrea să fie până la sfârșitul veacului cu aceia care vor merge cu această misiune. Și eu nu mă îndoiesc, că așa va fi. Această mărturie va fi dusă la națiuni, înainte

să vină Domnul. „Frații” se vor duce să atenționeze națiunile. *Misiunea a fost dată atunci, dar ea nu a fost încă îndeplinită. Ea leagă mărturia cu rămășița iudaică, care va fi recunoscută de Domnul înviat, și cu pământul și cu indicațiile Sale pământeste; și pentru prezent ea a făcut realmente loc unei misiuni cerești și Bisericii lui Dumnezeu.* (J. N. Darby: *Collected Writings*, Bd. 24, pag. 217).

Această Evanghelie a fost răspândită până la omorârea cu pietre a lui Ștefan, când după aceea a fost introdusă Evanghelia slavei prin Pavel (G. Davison, din: *An Outline of the Gospel of Matthew*).

Ca aceia, care urmează pe Pavel și care printr-un Duh au fost botezați într-un singur trup – prin Duhul Sfânt, care a fost trimis din cer -, Biserica nu are misiunea să boteze, așa cum cei doisprezece din Matei 28 aveau misiunea cu privire la națiuni. Misiunea noastră este – ca unii care slujesc Domnului și poporului Său -, să încercăm să-i facem pe creștini conștienți de poziția lor ca mădulare ale lui Hristos în mijlocul unei case mari botezate ..., dar când a fost dată misiunea din Matei 28, Domnul era prezent și botezul se bazează pe înviere – nu pe înălțarea la cer. (F. G. Patterson, dintr-un manuscris nepublicat cu privire la botez).

Căci botezul este acțiunea celui care botează – și nu a celui botezat. „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i ...”, nu: „Mergeți și lăsați-vă botezați.” Această misiune a fost dată de Domnul numai după înviere, nu după înălțarea la cer – de unde El a trimis pe Duhul Sfânt -, ca și Cap glorificat al trupului. Această misiune a fost dată lui Petru și celorlalți de pe pământ, și casa a fost constituită și această lucrare de permisiune (prin botez) a avut loc cu mult înainte ca Pavel să se convertească. După ce el s-a convertit, el a fost admis ca și ceilalți în casa botezului. Cu toate acestea el spune foarte clar, că el „nu a fost trimis să boteze”. El găsește botezul acolo, și botezul nu este înlăturat prin misiunea cerească, pe care el a primit-o după aceea, și el îl folosește uneori, ca să admită pe unii (cum ar fi – „Crisp și Gaiu și casa lui Ștefan), prin aceea că el nu a făcut mai mult din el decât era necesar, cu toate că nu era parte din misiunea lui.

Deci Masa Domnului este „ori de câte ori mâncați ... vestiți moartea Domnului, până vine El”. Altfel decât botezul, Masa Domnului a fost revelată din nou lui Pavel prin Hristos în slavă, și ea a primit prin el însușiri noi, care mai înainte nu erau cunoscute, atunci când ea a fost instaurată pentru prima dată prin Domnul. Ea este, dacă este luată potrivit gândurilor divine, simbolul unității Bisericii lui Dumnezeu aici pe pământ; în afară de aceasta centrul mare vizibil despre strângerea Bisericii lui Dumnezeu pe pământ. Acolo este practică în mod deosebit prezența Domnului Însuși „în mijloc” (Matei 18.20) (F. G. Patterson: *Paul's Doctrine and other Papers*, pag. 62).

Observați că misiunea era, să predice „tuturor națiunilor”, așa cum aceasta ne este relatat prin Matei și Luca, și „lumii întregi”, așa cum găsim în evanghelia după Marcu. Aceasta este destul de extins și cuprinzător. Fiecare slujitor în parte poartă responsabilitatea să împlinească misiunea. *Domnul nu spune direct „du-te” la Biserică, deoarece Biserica nici nu învață nici nu predică – Biserica este învățată și ei i se predică.* Este vorba de fiecare în

parte, deoarece slujirea înseamnă practicarea darului care a fost dat fiecăruia prin Hristos. El împarte daruri și numai El hotărăște folosirea lor. El ține stelele în mâna Lui dreaptă în Apocalipsa 2.1, căci ele Îi aparțin Lui și numai Lui. Deci aceasta înseamnă că posesorul unui dar este răspunzător numai față de Domnul pentru practicarea lui (din W. T. P. Wolston: *The „Forty Day’s of Scripture, Sixteen Addresses*).

Misiunea din evanghelia după Matei este: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit!” Această misiune era precis delimitată pentru apostolii, care au fost rânduiți deja de Domnul și erau legați cu El ca Slujitor al circumciziei (Romani 15.8). Ei sunt priviți ca fiind în Ierusalim și plecând de acolo să facă ucenici din toate națiunile și să-i învețe să păzească rânduielile și poruncile Domnului. Căci scopul acestei evanghelii este să prezinte pe Domnul în legăturile Lui cu iudeii ca speranță a lui Israel, la care trebuia să aibă loc strângerea națiunilor. Drept urmare convertirea națiunilor și strângerea lumii întregi în jurul Ierusalimului ca centru al adorării sunt socotite ca premisă. [Adnotarea redacției SW: Nu este întâmplător că această misiune a fost dată în Galileea, departe de Ierusalim, deoarece de fapt este vorba de o misiune valabilă pentru un timp în care Ierusalimul este lepădat. Cu toate acestea nu vrem să trecem cu vederea aspectul că aici este vorba de faptul că națiunile vor fi binecuvântate pornind din Israel – și al cărui centru în Împărăția de o mie de ani este Ierusalimul. Și exact la această stare va conduce predicarea, care este în legătură cu această misiune, după răpirea Bisericii.] *Se va vedea un sistem al unor națiuni restaurate, ascultătoare și binecuvântate cu Israel, și Domnul înviat are aceasta înaintea ochilor, atunci când dă această însărcinare apostolilor Lui în evanghelia după Matei. (Doresc să remarc, că aici ușa speranței pentru Israel nu era închisă total. Mărturia Duhului Sfânt prin apostoli despre Isus înviat nu era încă respinsă. Posibilitatea ca această mărturie să fie primită putea fi încă presupusă, și Domnul pare să fi așteptat aceasta în evanghelia după Matei.)* (J. G. Bellett: *Betrachtung über das Evangelium nach Johannes*, pag. 136)

După aceea urmează însărcinarea mare dată ucenicilor. – *Este vorba de misiunea Împărăției. În Luca 24 găsim misiunea pur creștină dată ucenicilor. Va veni un timp când misiunea pe care o găsim în evanghelia după Matei va fi împlinită de o rămășiță a ucenicilor iudei. Această rămășiță este reprezentată aici de cei unsprezece ucenici. Este vorba de aceeași rămășiță ca în Matei 24. (A. C. Gaebelin, din: *Kommentar zum Neuen Testament*)*

Ultima referire la predica viitoare a rămășiței către toate popoarele o găsim în capitolul 28 de la versetul 16. *Deseori se gândește că aici avem misiunea dată Adunării, de a vesti tuturor popoarelor Evanghelia harului Lui Dumnezeu în Hristos, dar este imposibil ca aici să fie vorba despre aceasta. Domnul Se adresează aici ucenicilor, care permanent sunt modele ale rămășiței, și anume pe muntele din Galileea, locul lepădării și disprețului. Ucenicii Lui erau din Galileea, iudei disprețuiți dintr-un ținut disprețuit, care s-au așezat de partea unui Mesia lepădat (și Domnul este cu adevărat lepădat în această evanghelie). Și scena are loc pe munte, care în evanghelia după Matei totdeauna stă în legătură cu Împărăția, așa cum am văzut mai înainte (vezi 5.1; 15.29; 17.1).*

Care parte din această scenă are legătură cu Adunarea? Este clar, că noi nu avem voie să căutăm Adunarea în locul acesta, căci ce se petrece în continuare? Ucenicii văd pe Domnul și Îl preamăresc; Ei Îl recunosc ca Împărat. Și Domnul primește și acest titlu, căci El accentuează demnitatea Sa împărătească: „Mie Mi s-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. Mergeți deci!” Ia seama la acest „deci”, care se referă la cele anterioare. Ucenicii trebuiau să meargă și să-L predice ca Împărat al întregului pământ. În evanghelia după Matei nu găsim înălțarea la cer, ci pe Domnul pe pământ ca Împărat pământesc: și noi găsim rămășița care predică pe acest Împărat pământesc. Aceasta nu este misiunea Adunării.

Deci: „Mergeți deci și faceți ucenici din toate națiunile.” Aceasta cu certitudine nu este o misiune creștină! Este într-adevăr adevărat, că la începutul Adunării predica celor doisprezece avea realmente caracterul Evangheliei Împărăției (vezi începutul Faptelor Apostolilor), dar după ce lui Pavel i-a fost revelată taina despre Adunare ca trup al lui Hristos, care este legat cu un Cap ceresc, glorificat, Evanghelia a primit un alt caracter.

Evanghelia în timpul nostru nu constă în a face ucenici dintre popoare, ci de a pune deoparte pe ucenicii lui Hristos dintre popoare pentru un popor nou, ales. Dumnezeu a cercetat națiunile „să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său” (Faptele Apostolilor 15.14; vezi și Tit 2.14; 1 Petru 2.9,10). Să faci ucenici dintre popoare este dimpotrivă un gând care se potrivește desăvârșit în cadrul Împărăției. Da, în Împărăția păcii popoarele vor fi binecuvântate ca popoare (vezi printre altele Isaia 25.6-7; 42.6; 49.6-7; 56.7; 60.3; 62.2,10; Ieremia 3.17; 4.2; 33.9; Mica 4.14; 7.16-17; Țefania 3.10,20; Zaharia 8.20,23; 14.16-19; compară cu Matei 25.31-46; Apocalipsa 20.8). Cine dintre popoare se va converti în timpul din urmă, va aparține în continuare popoarelor – abia pe pământul nou nu vor mai exista popoare, ci numai „oameni” (Apocalipsa 21.3); dar cine se convertește în timpul nostru, nu mai aparține – luat în sens strict – popoarelor, ci aparține poporului (compară diferența în 1 Corinteni 10.32).

De aceea și finalul capitolului 28 din evanghelia după Matei este așa de important: „botezându-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Cine sunt aceștia „i”? Ca să înțelegem aceasta, trebuie să știm că aici în limba greacă stă scris textual: „să-faci-ucenici” toate națiunile (popoarele), botezându-le”; deci substantivul „ucenici” nu se întâlnește aici, așa că „i” (respectiv: „le” – n.tr.) se referă direct la popoare. Iudeii credincioși vor merge „să-facă-ucenici” popoarele și să boteze, aceasta înseamnă, ei vor încerca să pregătească toate popoarele pentru venirea Împăratului, care are autoritate asupra întregului pământ (versetul 18) și care va domni peste toate popoarele. Ei încearcă să determine popoarele să se convertească, pentru ca ele să primească în chip demn pe Mesia, și ei le botează, nu numai pentru că ele au mărturisit păcatele lor, ci înainte de toate cu privire la venirea în curând a lui Mesia. *Creștinește este să pui deoparte un popor dintre popoare; iudaic este să faci toate popoarele ucenici și să le botezi* (că nu toate popoarele se vor converti, aceasta este o altă chestiune, însă aceasta nu schimbă acest principiu). Este un botez comparabil cu botezul lui Ioan Botezătorul, cu marea diferență că botezul lui Ioan Botezătorul se limita la Israel. Țelul este însă același: să chemi oameni la convertire cu

privire la Împăratul care va veni și la Împărăție și să-i botezi, ei mărturisind păcatele lor (3.1-12). Botezul se face totdeauna cu privire la ceea ce urmează, nu cu privire la ceea ce este înapoia noastră. *Acești iudei [Adnotarea redacției SW: autorul se referă desigur aici în loc de „iudei” la „credincioșii dintre națiuni”] vor fi botezați, nu pentru că ei mărturisesc păcatele lor, ci pentru că ei sunt pregătiți să primească pe Mesia, prin aceea că mărturisesc păcatele lor. Ca creștini nu suntem botezați deoarece am venit la credință, ci pentru ca să umblăm în înnoirea vieții (Romani 6.4), pentru ca noi prin botez să venim sub autoritatea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2.38; 8.12; 19.5), pentru ca să ne îmbrăcăm cu Hristos (Galateni 3.27), pentru ca să fim mântuiți, și anume pentru pământ (Marcu 16.16; 1 Petru 3.21; compară cu Faptele Apostolilor 2.41,47) și așa mai departe. Tot așa în viitor vor fi mulți botezați, pentru ca ei să fie gata să primească pe Mesia, și pentru ca ei să păzească poruncile lui Mesia (Matei 28.20); acestea sunt în evanghelia după Matei principiile Împărăției (capitolele 5-7).*

În final încă ceva: Domnul va fi cu ucenicii Săi până la sfârșitul veacului. Și aici ucenicii nu pot fi altceva decât un model al rămășiței viitoare, căci ei înșiși nu au rămas pe pământ până la sfârșitul acestei perioade. Însă rămășița se poate baza pe ajutorul Domnului, până a trecut perioada de timp, aceasta înseamnă până când El va reveni personal și va instaura Împărăția păcii (compară cu 10.22; 24.13). *Făgăduința dată Adunării are un cu totul alt caracter: noi nu avem nevoie de făgăduința din versetul 20, căci înainte de sfârșitul veacului Adunarea va fi luată deja în cer. Pentru noi este valabil: „Și astfel vom fi totdeauna la Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17).*

Vedem din aceasta, că în timpul din urmă vor fi credincioși iudei, care vor merge să vestească că Mesia și Împărăția Lui s-au apropiat. Ei vor predica în toate cetățile și satele lui Israel, dar nu se vor opri aici. Alții vor merge în toată lumea și pretutindeni vor chema popoarele să se convertească și să țină poruncile Lui. Mulți vor primi cuvântul lor și vor fi botezați pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt. Această formulare de botez merită atenția noastră. Este remarcabil că noi nu găsim niciunde în Faptele Apostolilor această formulare de botez; totdeauna găsim „pentru” (2.38; 8.16; 19.5) sau „în Numele Domnului” (10.48); și în alt loc „pentru Hristos” (Romani 6.3; Galateni 3.27) sau „pentru moartea Sa” (Romani 6.3). Însă botezul pentru Dumnezeu triunitate îl găsim numai în Matei 28, și aceasta are un înțeles foarte special, în mod deosebit pentru timpul din urmă. *Ucenicii au înțeles aceasta și nu au îndeplinit misiunea din Matei 28, ci pe cea din Luca 24.47. Acolo găsim misiunea creștină. Acolo Domnul este prezentat ca Domnul glorificat în cer (după înălțarea la cer), acolo nu sunt predicate poruncile lui Hristos la toate popoarele, ci „pocăința și iertarea păcatelor ... tuturor națiunilor, începând din Ierusalim”. Aceasta au făcut ucenicii; misiunea din Matei 28 este amânată până la timpul din urmă. Atunci Domnul va recunoaște rămășița ca frații ai Lui (versetul 10; compară cu 25.40); atunci ei nu vor începe în Ierusalim, acesta va fi dat popoarelor (23.37-39; Luca 21.24), ci vor merge până la marginile pământului, ca să vestească pe Dumnezeu ca Tată (în sensul de „Creator”; Deuteronom 32.6; Isaia 64,8; Maleahi 2.10), să predice pe Isus ca Mesia, pe Fiul lui Dumnezeu (în sensul din Psalmul 2.7; Luca 1.35), și toate acestea în*

puterea Duhului Sfânt (cu toate că Acesta nu locuiește în ei).” (W. J. Ouweneel : Die Zukunft der Stadt des großen Königs. Pag. 97)¹

[Adnotarea redacției SW: Cu toate acestea noi nu credem că formularea de botez se limitează la acest înțeles, botezul este și astăzi un botez pentru Dumnezeu, care S-a revelat desăvârșit, care S-a revelat ca Tată al Domnului Isus și Tată al nostru, care S-a revelat în Fiul și S-a revelat și ca Duh. Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt caracterizează creștinismul. În loc să fie o simplă rămășiță a unei perioade de timp trecute, care a fost schimbată sau mai degrabă pusă la o parte, vedem dimpotrivă o revelare deplină a Numelui lui Dumnezeu, așa cum El a fost făcut cunoscut abia acum, și nu odinioară. Acest Nume al lui Dumnezeu putea fi făcut cunoscut cel mai devreme după moartea și învierea lui Hristos. Limitarea prin iudaism, care era valabil în timpul vieții Domnului aici pe pământ înainte de cruce, nu mai era. Acum se contura o nouă epocă.]

În evanghelia după Matei capitolul 28 Domnul Isus numește dimpotrivă o altă ordine a lucrurilor:

- Mergeți deci și
- faceți ucenici din toate națiunile, și
- botezați-i pentru Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, și
- învățați-i să păzească toate câte v-am poruncit.

Ordinea, pe care o vedem aici, este simplă: mersul – facerea de ucenici. Ultima. Așa cum am văzut, avea loc prin botez și învățatură. De asemenea această misiune este limitată categoric la toate națiunile, în timp ce Domnul în evanghelia după Marcu a vorbit despre toată lumea și despre creația întreagă. De asemenea în Matei 28 nu auzim nimic despre „pocăință” sau „credință” sau despre „a fi mântuit”. Mai degrabă Domnul spune numai, că ei trebuie să facă toate națiunile ca ucenici, prin aceea că le botează și le învață.

Din aceste însușiri putem trage concluzia că misiunea de a boteza din Matei 28 în toată dimensiunea ei se referă la o lucrare care va fi făcută națiunilor după sfârșitul timpului de har de către rămășița iudaică. Este vorba evident de botezul Mesianic dinaintea și din timpul Împărăției de o mie de ani a Împărăției păcii lui Hristos pe pământ. El va fi însoțit de o învățatură, care va avea drept conținut ceea ce Domnul a poruncit ucenicilor Lui – în mod deosebit în predica de pe munte (Matei capitolele 5-7): „învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit” (Matei 28.20).

*Botezul creștin din zilele noastre dimpotrivă este valabil în aceeași măsură pentru iudei și pentru națiuni. Și prin acest botez amândoi pierd poziția lor religioasă de până acum: ei sunt aduși în moartea lui Hristos și prin aceasta în mărturia creștină. Iudeul încetează să mai fie iudeu; mahomedanul încetează să mai fie mahomedan. (Ch. Briem, din: *Die christliche Taufe*)*

¹ Vezi detalii la această temă pe: www.mesagerul-crestin.net/carti/PDF/Vitorul cetății marelui Împărat.

Evanghelia lui Pavel: 3. Misiunea încredințată celor doisprezece apostoli

Versete călăuzitoare: Faptele Apostolilor 1.15-22

Care era misiunea celor doisprezece? Te rog să citești Faptele Apostolilor 1.15-22.

Faptele Apostolilor 1.15-22: *În zilele acelea, Petru s-a sculat în mijlocul fraților, - numărul celor adunați laolaltă era de aproape o sută douăzeci, - și a zis: „Fraților, trebuia să se împlinească Scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuză celor ce au prins pe Isus. El era din numărul nostru, și era părtaș al aceleiași slujbe. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc, și i s-au vărsat toate măruntaiele. Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: «Acheldama», adică: «Ogorul sângelui.» - În adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuința lui să rămână pustie, și nimeni să nu locuiască în ea!» Și: «Slujba lui s-o ia altul!» Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.*

Versetul 22 arată că cei doisprezece² trebuiau să fie din aceia care începând de la botezul lui Ioan și până la înălțarea la cer a Domnului Isus au fost împreună cu El, așa că ei puteau fi martori ai învierii Sale și totodată L-au cunoscut foarte bine înainte de învierea Sa (vezi și Ioan 15.26-27). Faptul că ei de la început au fost cu El, era motivul pentru atribuirea misiunii lor.

” În capitolul 17 {al evangheliei după Ioan} le este prezentată plinătatea actuală a lui Hristos și dorințele Lui pentru ai Săi, în timp ce El era cu ei aici pe pământ. Deci, toate acestea erau incluse în misiunea lor; de aceia ei trebuiau să fie martorii Lui atât în Ierusalim cât și ... Această misiune era orientată spre pământ, până când El a fost luat în glorie. Dar pe lângă aceasta ei erau autorizați să mărturisească despre El și să vorbească despre El ca Acela care a fost înălțat la cer și despre felul cum ei L-au cunoscut și despre felul cum ei vor fi aici pe pământ pentru El prin Duhul Sfânt în timpul absenței Sale. (*A Voice to the Faithful*, Vol. 3, pag. 166)

În legătură cu citatul următor citește Faptele Apostolilor 1.6; 3.19-22.

” **Faptele Apostolilor 1.6:** *Apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”*

² Din Faptele Apostolilor 2.14 ar trebui să se vadă clar că Pavel nu a luat locul lui Iuda, căci el încă nu era mântuit și aici este vorba de Petru și de cei unsprezece. Dacă Pavel ar fi înlocuit pe Iuda, atunci aici s-ar spune: Pavel și cei zece. În Faptele Apostolilor 1.26 a fost ales Matia, ca să înlocuiască pe Iuda: „Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.” Citește și Faptele Apostolilor 6.2 și de asemenea și explicația dată de Pavel în privința aceasta în 1 Corinteni 15.5,8, precum și însușirile lui Matia din Faptele Apostolilor 1.21,22.

Faptele Apostolilor 3.19-22: *Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore, și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.*

” Evanghelia, pe care ei au primit-o, (vezi Faptele Apostolilor 1.4), era, că Isus a înviat și că El a fost făcut de Dumnezeu atât Domn cât și Hristos. Și acum ei erau legați într-o unitate în puterea Duhului Sfânt, dar speranța lor nu era încă desprinsă de pământ și ei înșiși nu se priveau ca despărțiți de această relație. Însă în această relație se țineau strânși de Domnul lor înviat, a cărui revenire pe pământ o vesteau. (*The Present Testimony*, Vol. 1, pag. 65)

În privința aceasta dăm o listă cu locuri din Scriptură, care arată natura Evangheliei pe care o vesteau cei doisprezece – sau în realitate în principal Petru: Faptele Apostolilor 2.32; 3.15,26; 4.2,10,33; 5.30-32; 10.39.41 arată credințioșia mare cu privire la ceea ce Domnul le-a încredințat (compară cu Ioan 15.27 și Faptele Apostolilor 1.8,21,22).

Titlurile cu care ei se referă la Domnul Isus în Faptele Apostolilor 2.36; 4.26; 8.5,12 sunt titluri legate cu Împărăția ... Amintim aceasta, deoarece Pavel (Faptele Apostolilor 9.20) este cel care predică pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu. În timp ce Petru desigur Îl recunoaște ca Fiul lui Dumnezeu (Matei 16.16), totuși lui Pavel îi este rezervat³ ca el să fie primul care Îl propovăduiește așa, deoarece Hristos în acest caracter este baza Bisericii (Matei 16.18). Cât de minunată este armonia Cuvântului lui Dumnezeu!

Am constat deja că pocăința era o parte a mesajului predicat în Evanghelia Împărăției. Ca urmare a înălțării lui Hristos se predică încă mereu pocăința, dar și „iertarea păcatelor”, care nu era parte a mesajului Evangheliei Împărăției, este de asemenea pusă pe prim plan. Pocăința și iertarea păcatelor sunt cuvinte care caracterizau prima predică din ziua de Rusalii după înălțarea lui Hristos (Faptele Apostolilor 2.38; 3.19.26; 5.31; 8.22; 10.43; 11.18; 13.38).

Nu numai că s-a schimbat caracterul predicii, comparată cu acela dinainte de Rusalii, ci și consecințele pentru aceia care au crezut. Această schimbare se cunoaște în faptul că după Rusalii credințioșii au fost pecetluiți cu Duhul, aceasta fiind ceva, care mai înainte era necunoscut. (Compară Efeseni 1.13,14 cu Faptele Apostolilor 19.1-9, și vezi că ucenicii pe care i-a întâlnit Pavel în Efes – probabil prozeliți iudei – credeau ce a predicat Ioan Botezătorul. Dar urmare acestui fapt ei nu erau pecetluiți cu Duhul. Atunci Pavel le-a predicat Evanghelia mântuirii lor [Efeseni 1.13,14] și ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt.)

³ Cu privire la Faptele Apostolilor 13.33, Petru citează acolo din Vechiul Testament. Nu faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu caracterizează predica sa, ci pocăința.

O situație asemănătoare a fost și la Corneliu (Faptele Apostolilor 10), în afară de faptul că, deoarece Corneliu era dintre națiuni, aici lipsește punerea mâinilor. Dar el era un copil al lui Dumnezeu: el era „cucernic și temător de Dumnezeu, împreună cu toată casa Lui. ... se ruga totdeauna lui Dumnezeu”, Rugăciunea lui s-a suit ca aducere aminte înaintea lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 10.2,4); el era realmente un copil al lui Dumnezeu; el era născut din nou. Cu toate acestea a trebuit să primească cuvântul prin care el a fost „mântuit” (Faptele Apostolilor 11.14). Este clar că Corneliu știa ceva despre „Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, ... [și] tot ce a făcut El în țara iudeilor” și așa mai departe (Faptele Apostolilor 10.34-39). Dar el mai trebuia să audă și altceva: el trebuia să audă că aplicarea lucrării lui Hristos este pentru fiecare care crede. El a crezut Evanghelia mântuirii lui și ca urmare a primit pecetluirea cu Duhul (Efeseni 1.12,13). El era născut din nou, dar acum el era „salvat”. Atunci când era născut din nou era sigur că nu va ajunge la judecata înaintea marelui tron alb, așa cum erau și vor fi toți copiii lui Dumnezeu; dar acum el se baza pentru sine pe Persoana lui Hristos și pe lucrarea făcută de El pentru iertarea păcatelor. El avea acum această cunoaștere printr-o propovăduire publică din partea lui Dumnezeu și de aceea putea să aplice cu privire la sine toate rezultatele mari ale lucrării lui Hristos și putea să ocupe public locul unui copil al lui Dumnezeu (Ioan 1.12). Cel puțin toate acestea sunt incluse în cuvântul „mântuit”, folosit în Faptele Apostolilor 11.14.

Dacă privim în felul acesta predica celor doisprezece, atunci este important să vedem schimbarea decisivă, care a urmat după ce Isus – Omul după planul lui Dumnezeu – a fost înălțat la cer. Niciodată nu a existat trupul lui Hristos, Adunarea, până când acel Om a fost înălțat la cer ca și Cap (Coloseni 1.18). Abia ca Cel glorificat El este Capul trupului și acest trup a fost constituit la Rusalii în Ierusalim (Ioan 7.37-39; 14.17,26; 16.7; Luca 24.49; Faptele Apostolilor 1.4-5; 2.1-4,32,33; 1 Corinteni 12.13). Când cei doisprezece au predicat după Rusalii, oamenii au primit Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 2.38; 8.20; 10.45; 11.17), aceasta înseamnă, că ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței (Luca 24.49; Efeseni 1.13,14), cu acel Duh care a fost făgăduit înainte de Rusalii. Astfel ei au fost legați cu Domnul (1 Corinteni 6.17) și astfel au fost legați pentru a constitui un trup, constituit odată pentru totdeauna la Rusalii în Ierusalim. Darul Duhului Sfânt nu a urmat după predica lui Ioan Botezătorul și nici a Domnului, nici a celor șaptezeci și nici a celor doisprezece înainte de Rusalii. Abia după înălțarea lui Hristos la cer a fost turnat Duhul (Faptele Apostolilor 2.32,33). De aceea după Rusalii a avut loc o schimbare atât în propovăduire cât și în rezultate.

Prin aceasta nu vreau să spun că adevărul „este *un singur trup*” (Efeseni 4.4) a fost înțeles înainte să fie revelat lui Pavel. El nu a fost înțeles (Romani 16.25-26; Efeseni 3.1-12; Coloseni 1.24-29). Cu toate acestea era o schimbare în mărturie ca urmare a înălțării lui Hristos la cer și a venirii Duhului.

Această perioadă de timp, în care cei doisprezece au mărturisit cu putere națiunii Israel, este scoasă în evidență într-o pildă, pe care o găsim în Luca 13.6-9:

” **Luca 13.6-9:** *El a spus și pilda aceasta: „Un om avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el, și n-a găsit. Atunci a zis vierului: „Iată că sunt trei ani, decând vin*

și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?” „Doamne”, i-a răspuns vierul, „mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă: dacă nu, îl vei tăia.”

Omul din pilda aceasta este Domnul; vierul reprezintă pe Duhul Sfânt. Dar Domnul nu a găsit rod și a zis că pomul (Israel) ar trebui tăiat. Vierul a spus că el voia timp de un an să dea pomului tot ce era necesar ca să dea rod; dacă după aceea nu vor fi roade, atunci să fie tăiat. Aceasta se referă la anul de după cei trei ani de slujire ai Domnului; adică, se referă la anul de după plecarea Lui la Tatăl.

Să mergem acum la Luca 19.12.27:

” Luca 19.12-15: *Deci a zis: „Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli (Grecește: mine.), și le-a zis: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.” Dar cetățenii lui îl urau; și au trimis după el o solie să-i spună : „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.” ...*

Omul de neam mare reprezintă pe Domnul, și țara depărtată este locul unde El este acum. Înainte ca El să plece, el a dat însărcinări slujitorilor Lui (fie aceștia numai aceia care posedă viața adevărată, sau mărturisitorii falși). După aceea El a plecat să primească o Împărăție. El este acum la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă până când vrăjmașii Lui sunt puși așternut picioarelor Lui (Psalm 110.1). Dar după ce El a plecat, cetățenii, care Îl urau, „au trimis după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.”” Ce înseamnă aceasta? Când a avut loc aceasta? A avut loc la un an după cei trei ani de slujire ai Domnului. Potrivit acestui loc din Scriptură a fost un an între momentul când El a plecat în țara depărtată și momentul când cetățenii Lui (iudeii) au trimis o solie după El. Cine era solia? Era Ștefan!

Iudeii au ascultat cuvintele lui Ștefan până în momentul când el a spus că vede pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Care a fost reacția? Realmente ei au trimis pe Ștefan sus la Domnul cu mesajul: „Nu vrem ca acesta să domnească peste noi”. Vedem astfel aplicarea acestor două pilde. Dar ce s-a petrecut pe parcursul aceluia an, în timp ce viticultorul au făcut tot posibilul să facă pomul să rodească, adică în timpul anului în care omul, care a căutat rod, a plecat? Cei doisprezece, în mod deosebit Petru, au fost folosiți prin Duhul să aducă lui Israel Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul a încercat mereu să dea naștere la rod, chiar dacă iudeii au răstignit pe Mesia. Ca națiune, Israel nu a vrut să asculte și nu a adus nici un rod. Realmente, ei au omorât pe Ștefan și în felul acesta au pecetluit ura lor neschimbabilă împotriva lui Hristos. Ei nu au vrut să-L aibă, atunci când El a fost aici și nici ca Fiul al Omului la dreapta lui Dumnezeu.

Urmare faptului că mărturia lui Ștefan a fost respinsă, s-a produs o schimbare în căile lui Dumnezeu. Până în momentul acesta cei doisprezece au depus mărturie cu putere despre învierea Domnului Isus Hristos. Israel ca națiune a respins această mărturie. Ei au trimis solia (Ștefan, Faptele Apostolilor 7) cu mesajul respingerii. Și așa găsim în capitolul următor

(Faptele Apostolilor 8), că Evanghelia se extinde pe un domeniu mai larg. În Faptele Apostolilor 9 găsim convertirea apostolului națiunilor.

Evanghelia lui Pavel: 4. Misiunea lui Pavel

Convertirea lui Pavel

Nu este fără importanță, că Dumnezeu l-a mântuit pe Pavel atunci când el era într-o călătorie de îndepărtare de Ierusalim. Nu numai că el nu era în Ierusalim, atunci când Domnul l-a mântuit; ci el se îndepărta de Ierusalim. De ce? Eu cred că motivul este următorul:

1. Pavel nu a fost introdus în binecuvântare în locul unde erau cei doisprezece, pentru ca să nu fie nici un motiv să se presupună că el ar fi în vreun fel oarecare subordonat lor.
2. Misiunea lui era diferită de misiunea lor și nu trebuia să fie nici o confundare între cele două misiuni diferite.

Și astfel noi îl găsim pe Saul, cum se îndepărtează de Ierusalim, atunci când el a văzut pe Hristos în glorie. Ultimul an de răbdare cu Israel (Luca 13.6-9) trecuse. Ultima mărturie adresată națiunii ca atare, reprezentată prin sinedriu (Faptele Apostolilor 6.15), a fost dată prin Ștefan, care simte împotrivirea poporului față de Duhul Sfânt {în trecut} și acuză națiunea cu privire la același păcat (Faptele Apostolilor 7.51-53). El a spus, că „Dumnezeul gloriei” S-a arătat lui Avraam; și cu toate că cei din sinagogă scrâșneau din dinți împotriva lui, citim : „Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Acolo era un tânăr, care păzea hainele acelora care au omorât pe Ștefan (Faptele Apostolilor 7.58). În împlinirea planurilor veșnice (Efeseni 3.11), păzitorul hainelor acelora care au omorât cu pietre pe omul care a văzut pe Domnul Isus în slava lui Dumnezeu, a fost aruncat la pământ printr-o lumină „a cărei strălucire întrecea pe a soarelui” (Faptele Apostolilor 26.13). În căile lui Dumnezeu, omorârea cu pietre a lui Ștefan a marcat sfârșitul mărturiei față de națiunea Israel ca atare.

Acest vas ales, Pavel (Faptele Apostolilor 9.15), a fost deci dat la iveală. El a primit o misiune nouă, diferită de misiunea celor doisprezece (Faptele Apostolilor 9.15; 16; 26.14-19; Galateni 1.11-24; Efeseni 3.1-13; Coloseni 1.24-29). El nu a predicat nimic, care să contrazică ce au predicat cei doisprezece. 1 Corinteni 15.10,11 dovedește aceasta, dar nu dovedește că el a avut o misiune identică cu cea a celor doisprezece. 1 Corinteni 15.10,11 se referă la 1 Corinteni 15.3-5. Pavel a învățat același adevăr referitor la moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, așa cum au făcut și ceilalți. „Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi așa ați crezut”. Însă textele citate mai sus arată că el a primit mai mult decât predicau ei comun; și realmente misiunea lui era altfel.

Nu se poate exagera, cât de important este că noi suntem în mod deosebit impresionați de caracterul diferit al misiunii lui Pavel. Pentru mulți este ca un șoc, să trebuiască să învețe că Matei 28.19-20 nu este „direcția de marș a Bisericii”! Am studiat deja misiunea din Matei 28, dar vrem să accentuăm acum încă o dată un aspect. O caracteristică deosebită a misiunii din Matei 28 este „să faceți ucenici din toate neamurile”. Aceasta are loc prin aceea că ele:

- vor fi botezate,
- vor fi învățate.

Dacă aceasta ar fi fost misiunea Bisericii, atunci ea ar fi fost o misiune pentru Pavel. Dacă aceasta ar fi așa, atunci cuvintele lui din 1 Corinteni 1.17 ar fi o abatere gravă de la responsabilitatea lui, pe care ar fi primit-o în cadrul misiunii sale, căci el spune: „Nu am fost trimis, ca să botez.” Pavel știa care era misiunea sa, dar noi avem nevoie să punem gândurile noastre în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, și nu invers. Din 1 Corinteni devine clar că Pavel nu a văzut misiunea din Matei 28 ca fiind misiune a lui.

Sursa misiunii lui Pavel

Cei doisprezece au primit misiunea lor (Matia indirect) de la Domnul, atunci când El era aici. Constatăm că Pavel nu a îndeplinit însușirile din Faptele Apostolilor 1.21,22, Matia însă le-a îndeplinit. Norul a luat pe Domnul; cei doisprezece au văzut aceasta. Pavel a văzut altfel pe Domnul. El L-a văzut de partea cealaltă a norului, și anume în glorie. Hristos glorificat a dat lui Pavel misiunea sa. Acesta este un punct de plecare total diferit de cel al celor doisprezece. Și punctul de plecare a marcat caracterul întregii sale slujiri. Alții, care au scris despre această temă, au zis:

” Am văzut că mântuirea printr-un Mântuitor înviat era cunoscută și ea putea fi cunoscută și credincioșii erau o inimă și un gând (prin Duhul Sfânt venit aici pe pământ), că ei se gândeau la moartea lui Hristos prin frângerea pâinii (Faptele Apostolilor 2.42-46; 4.32), în timp ce ei erau încă legați cu pământul și cu ritualurile de la Templu (Faptele Apostolilor 2.46; 3.1; 5.12). Speranța lor era total legată cu pământul, unde ei așteptau revenirea Domnului lor (succesiunea evenimentelor le-a fost revelată prin Pavel, de exemplu în 1 Tesaloniceni 4). Însă acum această speranță (pământească) nu le mai putea fi oferită, deoarece Hristos a fost respins pe pământ. Apoi Dumnezeu realizează prin Hristos planurile depline, adânci ale inimii Sale. Scena, unde toate acestea se pot realiza, este gloria, în care Saul din Tars este introdus acum. Că el vede acum pe Isus în glorie, acesta este punctul de plecare și centrul Evangheliei, care este încredințată acum lui. (J. B. Stoney în *The Present Testimony New Series*, vol. 1, pag. 69).

Uneori încercăm să înțelegem felul și căile harului Său, fără să vedem punctul de plecare simplu al Evangheliei de astăzi. Hristos, Fiul lui Dumnezeu în glorie, este centrul unde sufletul poate găsi odihnă, și dacă noi ne-am găsit odihna în această bază și acest punct de plecare, atunci suntem pregătiți să înțelegem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, așa cum ea ne este prezentată în epistolele lui Pavel. ... De aceea este deosebit de important ca

eu să cunosc și să arăt sufletului că Hristos este subiectul simplu al credinței. Și așa cum El în glorie este subiectul credinței mele și El, Cel care Se află acolo, guvernează inima mea, eu învăț că toate, cu câte eu am a face, trebuie să fie în concordanță cu El, Cel care este baza tuturor binecuvântărilor mele. (J. B. Stoney în *The Present Testimony New Series*, vol. 1 pag. 71)

Orice dezvoltare trebuie în mod necesar să poarte nu numai urmele originii ei, ci și să prezinte mai profund natura acelei origini. Numai aceasta dă acestei dezvoltări caracterul și valoarea ei. Deci orice punct al adevărului, arătat sau învățat de Pavel, poartă clar această amprentă. (*A Voice to the Faithful*, vol. 3, pag. 197)

Permiteți-mi să mai spun un cuvânt sau două în legătură cu Evanghelia lui Pavel. El este singurul care caracterizează Evanghelia sa ca fiind Evanghelia minunată. Și nu este lipsit de interes să știm că, dacă apostolul folosește această expresie, acest „minunat” nu este în sensul în care în mod obișnuit se folosește acest cuvânt; el se referă la Evanghelia „slavei”. Și adevărata putere de expresie a acestei expresii este: ea este Evanghelia lui Hristos glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Ea este vestea bună, că noi avem un Mântuitor, care a înviat și este glorificat. Noi suntem chemați să avem parte de toate urmările gloriei Sale, precum și ale morții Sale la cruce. Ceilalți apostoli nu au scris niciodată despre subiectul Bisericii, așa cum ea este făcută una cu Hristos; numai Pavel a făcut aceasta. Probabil Pavel a fost singurul care a fost în stare să spună: ‚Dacă cineva adaugă ceva la Evanghelia mea, acela să fie anatema’ {compară cu Galateni 1.9}. Cu toate că Pavel a adăugat ceva la Evanghelia lor, ei nu puteau adăuga ceva la Evanghelia lui. Apostolii {cei doisprezece} au vestit pe Hristos ca Mesia și au vestit iertarea păcatelor prin Numele Său; dar ei nu au vorbit despre gloria cerească a lui Hristos, așa cum a făcut Pavel. El a evidențiat toate aceste adevăruri și mai mult decât ei au făcut-o vreodată. Acesta este motivul pentru care el vorbește mereu despre „Evanghelia mea”. Desigur nu puteau exista nici un fel de diferențe referitoare la marile adevăruri ale Evangheliei pe care a predicat-o Pavel și pe care au predicat-o ceilalți apostoli; cu toate acestea era un progres mare în ceea ce predica Pavel mai mult decât aceștia. Nu există nimic, care să se contrazică; dar pentru că Pavel era acela care a fost chemat după înălțarea la cer a Domnului, el era cel mai potrivit să adauge ceva. Până în momentul când Pavel a fost chemat mai era ceva care trebuia adăugat la suma adevărilor revelate. El spune în Coloseni 1.25, că el era slujitor al lui Hristos, ca să întregească Cuvântul lui Dumnezeu și să umple un anumit gol, care până atunci nu era umplut. (W. Kelly, *Lectures on the Epistle to the Galatians*, pag. 28-29)

Evanghelia lui Pavel: 5. Evanghelia gloriei și a harului

Evanghelia gloriei lui Dumnezeu

Evanghelia gloriei are două aspecte, și unul este completarea celuilalt. Pavel vorbește mereu despre „Evanghelia mea”, și în 1 Timotei 1.11 el vorbește despre ea ca fiind „Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu”. Evanghelia slavei lui Dumnezeu este vestea bună că Dumnezeu a fost pe deplin glorificat!

” Ioan 13.31,32: *După ce a ieșit Iuda, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și-L va proslăvi îndată.*

Ioan 17.4: *Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*

Harul este mult mai mult decât o „favoare nemeritată”; el este „Dumnezeu pentru noi în tot ce este El” și aceasta cu toată vrăjmășia noastră naturală. Deci, Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. El nu poate trece cu vederea păcatul. El cere satisfacție deplină, dar omul este falimentar. Dar dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul, atunci nu ne-am putea baza pe dreptatea Sa. S-ar putea ca mai târziu El să-Și schimbe părerea. Un Dumnezeu care ar putea trece cu vederea un păcat, sau unele păcate, este un dumnezeu după imaginația omului. El ar fi la fel de schimbător și nestatornic cum este omul. Inimile noastre n-ar putea găsi liniște, dacă Dumnezeu ar trece cu vederea păcatul. Dumnezeu este lumină; și har înseamnă că Dumnezeu ca lumină este pentru noi așa cum este ca dragoste. Ura Lui desăvârșită și oroarea Lui față de păcat au avut efect spre binele nostru. Dumnezeu a acționat în concordanță cu natura Lui ca lumină (lumina revelează adevăratul caracter al tuturor lucrurilor; Ioan 1). El cere satisfacere deplină cu privire la păcat. Domnul nostru Isus a satisfăcut în chip desăvârșit această cerere. Dumnezeu are acum o bază juridică dreaptă, pe care El poate ierta păcatele aceluia care își însușesc lucrarea acestui Preaslăvit, care a oferit lui Dumnezeu această satisfacere (Romani 3.23-26). Aceasta este baza siguranței veșnice; aceasta înseamnă că Dumnezeu a acționat în concordanță cu tot ce este El. Dumnezeu Și-a păstrat lealitatea și concordanța cu ființa Sa și noi avem dreptul să ne bazăm pe lucrarea împlinită. Dreptatea lui Dumnezeu este concordanța cu Sine Însuși în tot ce este El. În felul acesta faptul că Dumnezeu este lumină a avut efect spre binele nostru. Când ne gândim la cruce, de cele mai multe ori ne gândim că Dumnezeu este dragoste. Însă în cruce vedem ambele: Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste.

Însă nu vrem să ne ocupăm în locul acesta cu foloasele pentru om. *Păcatul* este o bruscare strigătoare la cer a Creatorului și a Suveranului moral al universului. *Ispășirea* este, când lui Dumnezeu I se aduce satisfacție desăvârșită pentru crima păcatului împotriva naturii lui Dumnezeu, care este lumină. Gândește la obrăznicia îngrozitoare a creaturii de a se face pe sine însuși dumnezeu, prin aceea că are curajul să-și facă voia proprie! Pedepsa veșnică,

întinericul extrem, plânsul, țipătul și scrâșnirea dinților sunt răsplata Sa dreaptă pentru o astfel de comportare, care lezează maiestatea lui Dumnezeu. Noi nu putem găsi cuvinte să condamnăm cum se cuvine atacul creaturii (al nostru propriu) la maiestatea lui Dumnezeu. Tocmai în acest scenariu, unde în fiecare zi are loc așa ceva, un loc pe care „privirile trufașe ale celor răi sunt păcat” (Proverbe 21.4), a venit Acela care totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui.

Gândește la aptitudinile acestui Preaslăvit! Cineva a spus, că ai nevoie de un nor pentru a întâmpina un alt nor. În Levitic 16 găsim doi nori. Unul este șehina, norul de glorie al prezenței Dumnezeului lui Israel între heruvimi. Ea cere, în concordanță cu ceea ce este El în Sine Însuși, moartea înaintea Lui. Cine poate întâmpina această glorie? Și este și un alt nor al lucrării de tămâie *pusă pe foc*, care se aduce în Locul Preasfânt. Ea reprezintă pe Hristosul lui Dumnezeu în desăvârșirile Sale și gloriile Persoanei Sale; aceasta constituie norul lucrării de tămâie plăcută. Și astfel a mers la cruce Unicul, care a fost capabil pentru aceasta, și focul judecății în legătură cu jertfa de ardere de tot și tot ce s-a ridicat din aceasta, a adus glorie lui Dumnezeu. Tot ce focul a dat la iveală din Persoana lui Hristos era spre gloria lui Dumnezeu și corespunzător acesteia.

Ce ispășire măreață a avut loc acolo! Ce glorie pentru Dumnezeu, atunci când El a adus satisfacere deplină pentru dezonoarea adusă de păcat maiestății și naturii lui Dumnezeu! Sângele Lui a fost vărsat (Ioan 19.34; 1 Ioan 5.6; Levitic 16) și Dumnezeu a fost *satisfăcut* și L-a înviat dintre morți. Chiar dacă nici un singur păcătos nu ar fi fost vreodată salvat, totuși Dumnezeu a fost glorificat (Ioan 17.4). Glorificarea Lui este valabilă independent de binecuvântarea pentru om, cu toate că binecuvântarea pentru om este direct dependentă de faptul că lui Dumnezeu I s-a adus satisfacere deplină. Deoarece Dumnezeu a fost glorificat așa de desăvârșit și într-o măsură nesfârșit de mare, El a trebuit să-L învieze dintre morți pe Acela care a făcut aceasta și să-I dea glorie (1 Petru 1.21) – să dea un loc Domnului nostru Isus care este demn și în concordanță cu adâncimea în care El a coborât în moarte. Gândește la Sfântul, care a devenit purtătorul păcatului, care a purtat această rebeliune dezgustătoare, detestabilă și oribilă împotriva lui Dumnezeu! Gândește la aceasta!

Era o obligație morală din partea lui Dumnezeu să dea glorie lui Hristos. Dumnezeu trebuia să Se poarte drept față de Sine Însuși. Adevărul Său moral neschimbător, care străbate toate epocile, este, că acela care smerește trebuie să fie înălțat. Cine s-a smerit așa de mult ca Domnul nostru Isus? Locul, care I-a fost dat, trebuie să fie în concordanță cu locul pe care El l-a ocupat în smerirea și degradarea Lui. „Platforma, pe care Solomon s-a suit și de unde el a intonat cântarea de laudă a lui Israel, avea aceeași înălțime ca și altarul din față”, a spus cineva odată [remarca redacției: compară cu 2 Corinteni 6.13; Exod 27.1]. Chiar și în lumea aceasta „El *trebuie* să domnească” (1 Corinteni 15.25). Este o necesitate morală, ca acolo, unde El a ocupat locul cel mai de jos, El să ocupe și locul cel mai înalt. Dar este mai mult decât aceasta. „Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui” (Romani 6.4).

W. Kelly remarcă:

” Este o interpretare sărăcăcioasă, dacă se presupune că gloria Tatălui ar fi aceeași ca atotputernicia sau puterea Sa. Orice motiv, care Îl însuflețește moral, orice drum și orice final, pe care El este făcut cunoscut în desăvârșirile Sale, tot ce se desfășoară în caracterul ales și încântare nu numai față de creatură, ci și față de Fiul Său, aceasta a fost practicat la învierea Domnului Isus. (*Notes on Romans*, Londra: G. Morrish, 1873, pag. 86)

Și așa S-a înălțat El mai presus de toate cerurile, pentru ca El să umple totul (Efeseni 4.10). Ah, cât de mult umple El inima lui Dumnezeu cu bucurie și satisfacție! Dumnezeu Își găsește toată odihna în Hristos. El umple scaunul de domnie al Tatălui (Apocalipsa 3.21) fără greșală. Dar umple El și inima ta și inima mea? Este o veste bună: Dumnezeu a fost glorificat nespus de mult și veșnic. Cine predică vestea bună despre gloria lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11)?

Evanghelia slavei lui Hristos

Există vestea bună că Hristos a fost glorificat (2 Corinteni 4.4)! Felul în care Dumnezeu L-a glorificat pe Hristos este un răspuns la slava și în concordanță cu slava, care El a adus-o lui Dumnezeu. Cum să se măsoare valoarea lucrării de la cruce? Ce etalon trebuie să se folosească? Nu este niciunul. Este numai o posibilitate capabilă să descrie și să măsoare valoarea nespus de mare pentru Dumnezeu a acestei lucrări. Dumnezeu răspunde cu slavă! El a glorificat pe Domnul Isus și I-a dat locul cel mai înalt.

” **2 Corinteni 4.3-5:** *Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acesta, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus.*

Lumina, pe care a văzut-o Pavel, i-a făcut cunoscut slava lui Hristos. Lumina a venit din slavă. Și l-a ce preocupare l-a călăuzit pe Pavel? El nu știa că el însuși este un păcătos, și nici nu avea cunoștință de păcat, deoarece el trăia drept în ceea ce privește Legea lui Dumnezeu. Dar ceea ce el a văzut, l-a determinat să se preocupe cu Altceva. Aceasta este exact ceea ce face Evanghelia slavei. Ea ne duce la Dătătorul binecuvântării și ne preocupă cu El Însuși în loc de binecuvântările, pe care le-am primit. Ea revelează: cunoașterea slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Aceasta este mult mai mult decât eliberarea din nenorocirea noastră; aceasta revelează un loc nou înaintea orizontului nostru. Ne arată clar slava lui Dumnezeu, așa cum ea se odihnește pe Hristosul lui Dumnezeu, pe Omul înălțat la cer. Ne arată un Om în slava lui Dumnezeu. Ce gând măreț! Hristos a adus pe oameni direct înaintea scaunului de domnie al Tatălui și poartă acolo natura noastră (cu excepția păcatului), în trupul Său de slavă, tocmai în momentul când se citesc aceste rânduri. Dacă ne preocupăm tot mai mult cu această realitate minunată, aceasta va mișca gândurile noastre și va da naștere la adorare în adoratorii Lui curățiți. După ce a făcut curățirea păcatelor prin Sine Însuși, El S-a așezat la dreapta

maiestății în locurile preaînalte (Evrei 1.4). Harul se revarsă acum din locul acesta. Cineva a spus:

” Harul vine din glorie, nu de la cruce. Crucea este baza oricărui har, dar lumina strălucește din punctul final în jos, și cu cât te apropii mai mult de slavă, cu atât mai mult recunoști cât de bun venit ești; cu atât ești mai sigur că locul tău este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; și toate acestea au o influență asupra ta în așa fel că Hristos Însuși captivează inima ta. Aceasta este Evanghelia slavei. Eu am fost nu numai curățit și eliberat de tot ce era împotriva mea, ci eu mi-am însușit moartea Sa și în timp ce Îl urmez acolo unde este El, eu sunt transformat în același chip ca al Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol 6, pag. 245)

Evanghelia slavei înseamnă, că El nu numai ne-a curățit de tot ce era împotriva noastră, ci că noi avem îndrăzneală prin sângele Lui să avem parte împreună cu El de fericirea Lui în prezența lui Dumnezeu – noi avem parte de fericirea a ceea ce este Hristos pentru Dumnezeu. Oricine a văzut slava Sa dinapoia perdelei va fi schimbat în sufletul său în concordanță morală cu El, așa că el nu găsește nici un loc de odihnă aici pe pământ, ci iese afară din tabără la El, purtând ocară Lui ... Nimeni nu se ridică mai presus de altarul său [remarca redacției: altarul vorbește despre relația pe care eu o am cu Dumnezeu și care se arată clar în mod deosebit în timpul meu de liniște]; aceasta înseamnă, că el nu poate fi pentru Hristos aici pe pământ, unde totul este împotriva lui Hristos, dacă el nu-L cunoaște acolo unde toată gloria lui Dumnezeu se odihnește pe El. Aceasta este Evanghelia gloriei. Dacă Îl cunoști în felul acesta, atunci înapoia perdelei vei fi cu El și în afara taberei vei purta ocară Lui. (*Ministry of J. B. Stoney*, vol. 6 pag. 232)

Un altul {probabil W. Kelly} a spus:

” Ce bucurie este că, atunci când s-a dovedit că omul este pierdut definitiv, Dumnezeu revelează dreptatea Sa în Evanghelie, prin aceea că El îndreptățește în modul cel mai minunat pe cel care crede! Credinciosul are parte atunci nu numai de faptul că sângele lui Hristos a ispășit păcatele lui și îl curățește, ci și că el însuși pășește pe locul nou și ceresc, și anume în Hristos, în același fel cum El este în glorie înaintea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că și atunci chiar când nimeni nu a văzut viziunea cerească ca apostolul, totuși fiecare creștin credincios este îndreptățit să spună că el posedă natura binecuvântării care a fost făcută cunoscut lui Saul și prin el tuturor acelor care cred Cuvântul Său. Harul lui Dumnezeu l-a întâmpinat în mod nemeritat în păcatele sale, atunci când el s-a smerit înaintea lui Hristos. El l-a condus să devină dreptatea lui Dumnezeu în El, nu așa cum El era, ci așa cum El este în slava cerească.

Nu este deci de mirare, că apostolul putea să vorbească despre Evanghelia slavei lui Dumnezeu. Căci dacă dragostea a trimis pe Fiul aici jos ca singura, dar desăvârșită de suficientă ispășire pentru păcatele noastre, atunci El L-a glorificat în mod foarte deosebit în Sine Însuși și ne-a dăruit să devenim dreptatea Lui în acea glorie din care lumina lui Hristos în glorie a coborât în inimile noastre întunecate și unde noi de acum încolo suntem făcuți una cu El. Lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos era nu

numai pentru Saul din Tars. Prin mărturia lui inspirată trebuiau corinteni de atunci și noi credincioși de astăzi să cunoaștem că suntem binecuvântați în aceeași măsură bogată. Ce har minunat să fi un creștin prin credința în Hristos simplă, nefalsificată și bogată, potrivit Evangheliei slavei Sale. Ce stare jalnică, să fi mai puțin decât aceasta! Între cele două stări nu este o treaptă de mijloc, pe care am putea sta, care să fie numită de Dumnezeu ca fiind bună. Creștinătatea stă mult înapoia adevărului și navighează cu catargul desfășurat complet spre abisul decăderii. (*Bible Treasury*, N. S., vol. 5, pag. 363)

Slava Domnului este o putere transformatoare în viața noastră, dacă o privim. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Dorește Dumnezeu ca noi să privim la Domnul, să-L contemplăm? Cum ar putea cineva să spună nu? Dar versetul nu spune: „privind pe Domnul”. Aceasta este inclus, fără îndoială, dar noi toți ar trebui să privim *slava Domnului*. Inimile noastre ar trebui să fie preocupate cu locul care a fost dat Aceluia care numai Lui i se cuvine. În cer nu este nici un loc pentru El, care să fie prea înalt.

Slava Domnului este expresia și măsura satisfacției și gloriei care a fost adusă Aceluia care a așezat pe Hristos acolo! Să-L privești acolo înseamnă să meditezi în privința aceasta și să savurezi în suflet ceea ce noi am studiat pe aceste pagini, cum El a făcut ispășire pentru Dumnezeu și cum Dumnezeu a răspuns la aceasta, prin aceea că El L-a așezat pe Hristos în glorie. Și potrivit cu 2 Corinteni 3.18 privirea acestei glorie a Domnului va avea efect de transformare a noastră.

Copilul de parte bărbătească, care va pășuna națiunile cu un toiag de fier, *a fost luat* la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie (Apocalipsa 12). Apostolul Pavel a fost luat în aceea scenă de glorie și a auzit lucruri care nu pot fi făcute cunoscut în starea noastră actuală. Și ce minunat este să ne gândim, că Acela care este încununat cu glorie și onoare va coborî Însuși în văzduh (Ioan 14.3) și că și noi vom fi *luați* (1 Tesaloniceni 4.17), mutați direct în aceea scenă unde slava lui Dumnezeu se odihnește peste El. Atunci vom privi într-o măsură mai mare, față către față (1 Corinteni 13.12), slava Domnului (Ioan 17.24). Dar această scenă ar trebui să ne formeze deja astăzi. Un om este format de lucrurile cu care se preocupă, fie că este vorba de bani, de putere, de onoare, de plăceri, și așa mai departe. Ne preocupăm noi cu Hristos în glorie? Dacă este așa, atunci va avea loc o transformare (fără îndoială, neobservată de noi înșine) în concordanță morală cu El Însuși și cu ceea ce este corespunzător acelei scene de glorie, în care noi vom fi introduși în curând.

Evanghelia harului lui Dumnezeu

Har este mult mai mult decât favoare nemeritată. Desigur aceasta este inclusă în har; dar har înseamnă, Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5) și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4.8). Lumina dă la iveală caracterul adevărat al tuturor lucrurilor (Efeseni 5.13). Și Dumnezeu ne-a rânduit să fim acolo unde este El. Toți creștinii credincioși umblă în lumină (1 Ioan 1.7), cu toate că noi nu totdeauna umblăm corespunzător luminii. Noi nu am fi fericiți la un dumnezeu care nu este lumină. Așa sunt dumnezeii incalculabili ai păgânilor. Dumnezeu este totdeauna credincios față de Sine Însuși, totdeauna

în concordanță cu Ființa Sa. El a cerut executarea sentinței rostită de El și Hristos a satisfăcut cererea. Dumnezeu este lumină și El a fost satisfăcut și glorificat, ca lumină, în lucrarea de pe cruce. Și acum dragostea Lui este liberă să se reverse spre păcătos, deoarece El este drept, dacă face aceasta, căci El – ca lumină – a fost satisfăcut cu lucrarea de ispășire. El trebuie să fie drept, atunci când El îndreptățește pe păcătos (Romani 3.26).

Satisfacția veșnică, care I-a fost adusă în felul acesta, revelează pe Dumnezeu ca lumină pentru noi. El a cerut și El a plătit! Dumnezeu, ca lumină, a lucrat în felul acesta pentru noi – ce gând minunat! În felul acesta Dumnezeu este pentru noi lumină și dragoste. Aceasta este ceea ce înțelegem noi când spunem că har înseamnă: Dumnezeu pentru noi *în tot* ce El este și cu toată starea noastră de vrăjmașie naturală. Nu este aceasta mult mai mult, decât să vezi numai favoare nemeritată în cuvântul „har”?

Pavel a mărturisit despre Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24). După ce a fost înfăptuită ispășirea pentru Dumnezeu și El a fost glorificat și Hristos a fost glorificat corespunzător smeririi Lui, care a adus o gloriificare așa de mare lui Dumnezeu, s-a revărsat harul de la Hristos glorificat spre națiuni, care erau fără Dumnezeu și fără nădejde în lume (Efeseni 2.13). Ah, privește la groapa din care ai fost scos! Privește în negura întunericului (Iuda 13), *pentru totdeauna* îndepărtat de Dumnezeu! Fără Dumnezeu, fără speranță! Pierdut, pierdut, *pierdut!* Câine al națiunilor, străin în ceea ce privește făgăduința legămintelor.

Acela, care a prigonit până în moarte calea (Faptele Apostolilor 22.4), este deodată aruncat la pământ prin slava unei mari lumini, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui la amiază. Acela, pe care el îl prigonea fără să știe, îi apare în dogoarea slavei Sale și el descoperă că el îl prigonește pe Hristos Însuși, prin aceea că el prigonea pe aceia care aparțineau lui Hristos (Faptele Apostolilor 9.5). Aceasta este prima referire la adevărul despre un singur trup și unirea mădularelor cu Hristos (Faptele Apostolilor 9.4; 1 Corinteni 6.17; 12.12,13; și așa mai departe).

El se duce direct în sinagogă și predică pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 9.20). Desigur toți credincioșii cunoșteau pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, dar Pavel accentuează aceasta în mod deosebit. Este Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, care este fundamentul Bisericii (Matei 16.16-18). Domnul S-a arătat mai târziu lui Pavel în alte revelații (Faptele Apostolilor 26.16) și lui i-au fost încredințate acele linii directoare ale adevărului, care prezintă planul veșnic al lui Dumnezeu (Efeseni 3.11) și care întregesc Cuvântul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25).

Pavel servește ca demarcare a acelor pe care Dumnezeu voia să-i mântuiască (1 Timotei 1.16). Gândește la harul lui Dumnezeu, care a salvat pe omul acesta! Noi ne gândim la harul de care au parte cei care sunt „în poziții înalte”. Pavel era dimpotrivă un „om de carieră” (Filipeni 3.4-6) și în afară de aceasta cel dintâi (adică, cel mai rău) dintre păcătoși (1 Timotei 1.15).

Dar dacă ne gândim la mărimea slavei care a fost adusă lui Dumnezeu prin Hristos și cum a răspuns Dumnezeu la aceasta și a evaluat aceasta prin gloriificare corespunzătoare a lui

Hristos, nu este de mirare că un har așa de măreț a putut coborî de la Hristos aflat în slavă la cel dintâi dintre păcătoși! Nu este de mirare că el era vasul ales (Faptele Apostolilor 9.15) și era făcut de Dumnezeu corespunzător să fie purtătorul Evangheliei slavei lui Dumnezeu și al Evangheliei harului lui Dumnezeu. Lui i-a fost încredințată o administrare specială a harului lui Dumnezeu (Efeseni 3.2) și el a propovăduit adevărurile binecuvântate, că iudeii și păgânii erau împreună moștenitori și alcătuiau împreună un singur trup și erau împreună părtași (Efeseni 3.6). Acestea nu sunt numai cuvinte simple, ci sunt realități vii. Trebuie să ne gândim ce înseamnă și ce conțin cu adevărat aceste cuvinte. Mărima acestui har va deveni atunci și în inimile noastre corespunzător de mare și vom vedea legătura între vestea bună a harului lui Dumnezeu și vestea bună a slavei. Vom învăța că am fost îndreptățiți și am fost făcuți dreptatea lui Dumnezeu Însuși. Da, minune peste minune, „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4.17). Viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3), cu Hristos, care este deja în glorie. Noi suntem creație nouă în El și prin Duhul suntem legați cu Capul glorificat (2 Corinteni 5.17). Astfel vom învăța să mărturisim despre vestea bună a harului lui Dumnezeu. Har este Dumnezeu pentru noi în tot ce El este, și în har El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești în Hristos (Efeseni 1.3).

Rezumat

Pavel vorbește despre „Evanghelia mea” (Romani 2.16; 16.25; 2 Timotei 2.8; vezi și Galateni 1.11; 2.2), și spune „Evanghelia noastră” (1 Tesaloniceni 1.5; 2 Tesaloniceni 2.14), atunci când leagă pe alții cu sine însuși. El a predicat adevărurile de bază ale Evangheliei ca și ceilalți (1 Corinteni 15.1-11), dar ce a predicat el, el nu a învățat de la alții. El le-a primit prin descoperire directă. În aceste revelații el a primit adevărurile de bază ale Evangheliei, și încă ceva în plus. Dacă ar fi fost numai ce au predicat cei din Ierusalim, el nu ar fi putut spune: „După paisprezece ani m-am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. M-am suit, în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între neamuri” (Galateni 2.1,2; vezi și Faptele Apostolilor 26.16).

Din cauza acestor adevăruri suplimentare ale Evangheliei, pe care Pavel le-a primit prin descoperire, el spune, când vorbește despre Evanghelia: „... de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel” (Coloseni 1.23; vezi și Romani 15.16). El spune și despre trupul lui Hristos: „... trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1.24-27; vezi și Efeseni 3.7).

Observă că sunt două lucruri, cărora Pavel a devenit slujitor – el nu a fost slujitorul. Lasă la o parte articolul hotărât. El a devenit slujitor – în sensul că lui i-au fost încredințate ca misiune specială – al acestor două aspecte ale adevărului, diferite, dar nu despărțite unul de altul, într-un sens deosebit ca unul care avea descoperiri deosebite ale acestor adevăruri. Legătura acestor adevăruri este exprimată prin expresia „taina Evangheliei” (Efeseni 6.30). Nu Evanghelia este numită ca fiind o taină. Aspectul este că Evanghelia lui Pavel este ușa pentru

desfășurarea tainei. Și astfel lui i-a fost făcută cunoscută Evanghelia slavei lui Dumnezeu (1 Timotei 1.11), Evanghelia tainei lui Hristos (2 Corinteni 4.4) și Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24). Administrarea harului lui Dumnezeu față de păgâni a fost încredințată lui Pavel (Efeseni 3.2; Galateni 2.8). Dumnezeu nu a dat niciodată vreunui om dreptul să *aleagă*, să creadă Evanghelia. Evanghelia lui Pavel și descoperirea tainei „a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință” (Romani 16.26). Domnul Isus va fi descoperit „din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flăcără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu *ascultă* de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1.1-8). În loc să roage pe oameni să facă alegerea, să creadă Evanghelia, „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Faptele Apostolilor 17.30; vezi și 1 Petru 4.17; Romani 1.5; 10.16). Iosua 24.15 nu este un verset al Evangheliei, deoarece el nu corespunde locurilor citate mai înainte. În afară de aceasta alegerea din Iosua 24.15 se referă la o alegere a dumnezeilor proprii, dacă cuiva i se pare ceva rău să slujească Domnului. Alegerea de a sluji Domnului, așa cum ea stă în Iosua 24.22, era o alegere omenească, o voință omenească, și cartea Judecători arată cum alegerea omenească în lucrurile divine duce la nimicire. Dumnezeu este Acela care (Ioan 1.13; Iacov 1.18; 1 Petru 1.23; Efeseni 2.9,10; Romani 9.22,23; 8.29,30; 2 Timotei 1.9; 2.10; și așa mai departe) ia inițiativa în nașterea din nou și în mântuire. Totul are loc din har (Efeseni 2.8) și Dumnezeu este pentru noi în *tot* ce este El.

Evanghelia lui Pavel: 6. Atacul lui satan asupra Evangheliei slavei lui Hristos

Unul din punctele de atac deosebit ale lui satan este, „să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4.4). Vai, câtă perfidie arată satan cu acest atac! De ce atacă el tocmai acest punct? Dacă îi reușește acest atac, atunci întunecă strălucirea. Gloria lui Hristos este măsura glorificării lui Dumnezeu și întunecarea acestei străluciri a gloriei lui Hristos înseamnă că și cealaltă glorie este întunecată. Prin aceasta este întunecată corespunzător și dimensiunea harului lui Dumnezeu, așa cum ea este percepută în suflet, și totul slăbește așa de mult că se limitează numai la satisfacerea nevoilor omului, oricât de binecuvântată ar fi în sine această satisfacere a nevoilor. Dar Evanghelia este mult mai mult decât satisfacerea nevoilor omului, și este țelul vrăjmașului să împiedice strălucirea veștii bune despre gloria lui Hristos, pentru ca ea să nu strălucească pentru cei pierduți. Când predicăm aceste lucruri, atunci întâmpinăm pe vrăjmaș tocmai acolo unde lupta este cea mai grea. El știe foarte bine de ce el atacă în mod deosebit acest adevăr. Ști și tu?

Cineva a spus:

” În toate timpurile a fost bine cunoscuta strategie a vrăjmașului – dacă nu poate împiedica propovăduirea adevărului divin -, să faciliteze o anumită parte a adevărului în detrimentul și spre neglijarea unei alte părți mult mai mari și mai importante a adevărului. Prin aceasta el poate limita atenția credincioșilor la lucruri de rangul doi – oricât de prețioase ar fi chiar

și aceste lucruri în sine -, pentru ca adevăruri care au importanță mai mare și mai profundă să se piardă din vedere sau cel puțin să treacă pe planul al doilea.

J. N. Darby a constatat pe drept, că

” ... dacă te preocupi exclusiv de felul cum poți satisface nevoile păcătosului – oricât de reale ar fi ele și oricât aceasta ar revela dragostea lui Dumnezeu, și aceasta este totdeauna de preț pentru suflet -, se pune totuși o bază îngustă pentru creșterea spirituală. (*Letters of J. N. Darby*, vol. 3, pag. 445)

„Predica de trezire” și vestirea Evangheliei în general este caracterizată prin aceea că ele „satisfac nevoile păcătosului și revelează dragostea lui Dumnezeu”. Vestea bună este prezentată ca „ieșire în caz de pericol din iad” sau ca ceva care oferă „împlinirea vieții”, în loc ca mai degrabă Dumnezeu să fie glorificat pe deplin. Frații noștri preaiubiți și scumpi din generația trecută au văzut decăderea în caracterul vestirii Evangheliei (în mod deosebit în creștinismul evanghelic) și au scris atenționări în privința aceasta. Vom face bine să ținem seama de aceste cuvinte, cum ar fi:

” Eu cred că Persoana Domnului a pierdut locul de onoare – cel puțin în predica de trezire spirituală -, pe care El ar trebui să-l aibă, și aceasta face ca predica, cu toate că fără îndoială ea este deseori binecuvântată, să aibă lipsuri mari. Mântuirea prin dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși – desigur un adevăr binecuvântat – este predicată mai mult decât Hristos. (J. N. Darby în *The Bible Treasury*, vol. 11, pag. 93)

... „să mergi în cer” – o expresie în neconcordanță cu Scriptura – a înlocuit în gândurile evanghelicale venirea Domnului și învierea. (J. N. Darby în *The Bible Treasury*, vol. 11, pag. 93)

Pentru ca nimeni să nu mă înțeleagă greșit, vreau să spun încă o dată clar, că eu nu pledez să se renunțe la predica despre ce are nevoie omul, despre mijloacele de mântuire al lui Dumnezeu, despre pocăință, și așa mai departe. Evanghelia lui Pavel include toate aceste lucruri, dar ea nu se oprește aici. Aceasta este exprimat foarte clar în cele ce urmează:

” Cine știe că el a fost salvat pentru cer, acela predică siguranță. Cine știe că harul lui Dumnezeu i-a iertat păcatele, acela predică iertarea. Cine se bucură de pace, predică pacea. Și cine știe că Hristos locuiește prin credință în inima lui – Hristos, așa cum este El, Hristos, nădejdea slavei -, predică siguranță, iertare, pace, dar toate marcate de cunoașterea personală a lui Hristos. Ce este mic nu include ce este mare, dar ce este mare include ce este mic. (H. F. Witherby în *Fodd for the Flock*, vol. 2, pag. 100-101)

Astfel vrem să ne încurajăm inimile, să învățăm să prețuim mai mult pe Hristos! Vrem să-L rugăm, ca El să ne facă capabili să facem cunoscut Persoana Sa, lucrarea Sa, slava Sa și

glorificarea lui Dumnezeu și harul. Nu vrem să facem nimic care în vreun fel oarecare să împiedice să strălucească „lumina Evangheliei slavei lui Hristos”.

Evanghelia lui Pavel: 7. Expresii care conțin cuvântul „Evanghelie”

Evanghelia lui Dumnezeu

” Romani 1.1-4: *Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru, ...*

În Romani 1.1-4 vedem vestea bună a lui Dumnezeu referitoare la Fiul Său, care împlinește profeția și Se dovedește în putere ca Fiu al lui Dumnezeu – Isus Hristos, Domnul nostru. Așa a dat Dumnezeu pe Fiul Său și El ar trebui să fie recunoscut ca Domn. Pavel a propovăduit Evanghelia lui Dumnezeu ca pe o slujbă de jertfire sau slujbă preoțească, deoarece era vorba să aducă națiunile ca dar de jertfă (Romani 15.16,17). Ea a fost propovăduită gratis și cu multă osteneală (2 Corinteni 11.7; 1 Tesaloniceni 2.2,5,11). Epistola 1 Petru 4.17 arată consecințele grave, dacă nu se dă ascultare acestei Evanghelii.

Evanghelia Fiului Său

Romani 1.9: *Dumnezeu, căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelia Fiului Său, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele.*

Aceasta este amintită în Romani 1.9 și vorbește despre inima lui Dumnezeu, despre dragostea lui Dumnezeu în darul Fiului Său. Sentimente divine sunt revelate în Evanghelia Fiului Său.

Evanghelia lui Hristos

” Filipeni 1.27: *Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei.*

1 Corinteni 9.12: *... ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos.*

2 Corinteni 2.12: *Când am ajuns la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o ușă în Domnul, ...*

2 Corinteni 9.13: *Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos.*

2 Corinteni 10.14: *Nu ne întindem prea mult, ca și când n-am fi ajuns până la voi, căci în adevăr, până la voi am ajuns în Evanghelia lui Hristos.*

Galateni 1.7: *... dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.*

1 Tesaloniceni 3.2: *v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră*

Expresia „Hristos” reprezintă locul oficial, care aparține Fiului lui Dumnezeu (compară cu Faptele Apostolilor 2.36). Ca atare El are drept asupra noastră. Pasajele din Biblie citate mai sus arată că gândul legat de responsabilitate stă în legătură cu expresia „Evanghelia lui Hristos”.

Evanghelia lui Isus Hristos

” **Faptele Apostolilor 8.12:** *Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați ...*

Fiul lui Dumnezeu are nu numai titlul „Hristos” sau „Unsul”, ci El ca om a ocupat acest loc; este „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”. Evanghelia lui Isus Hristos arată spre Persoana care are acest loc.

Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos

” **2 Tesaloniceni 1.8:** *... ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.*

Acesta este titlul complet al Hristos-ului lui Dumnezeu și arată fiecare aspect al gloriei Sale câștigate. În aceasta în cele din urmă nimeni nu va putea să I se împotrivescă, ci toți adversarii vor simți puterea tăriei Lui. Observă de asemenea, că omului nu îi este lăsată nici o posibilitate de alegere. El trebuie să asculte de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

Evanghelia păcii

” **Romani 10.15:** *Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!”*

Efeseni 6.15: *... având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.*

Epistola către Romani 10.15 și Efeseni 6.15 ne arată că picioarele au o parte importantă în legătură cu această Evanghelie. Este vorba de a duce vestea bună a păcii. Cât de frumoase sunt aici picioarele, probabil picioarele foarte obosite și dureroase, rănite și umflate din cauza

călătoriei, dar totdeauna mergând mai departe, ca să ducă vestea bună a păcii. Picioarele acestea sunt frumoase, spune Duhul Sfânt, dacă umblarea este în ordine.

Evanghelia harului

” **Faptele Apostolilor 20.24:** *Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.*

Domnul a spus lui Pavel, că el trebuia să fie un martor al acelor lucruri, pe care el le-a văzut și în care El i Se va arăta. Și astfel Pavel a fost un martor credincios (Faptele Apostolilor 20.24) despre harul lui Dumnezeu, care a convertit pe cel dintâi dintre păcătoși (este numai *un singur* cel dintâi: Pavel a scris fiind inspirat).

Evanghelia Împărăției

” **Matei 24.14:** *Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.*

Această Evanghelie va fi propovăduită de către rămășița iudaică în timpul necazului cel mare. Matei 24.1-44 se referă la timpul celei de-a 70-a săptămână-an a lui Daniel. Fără îndoială ea a fost propovăduită și înainte de cruce (Matei 10.7), dar Împărăția în forma ei vizibilă este într-o stare de așteptare, momentan ea are o formă „tainică” (Matei 13), deoarece Împăratul a fost lepădat.

Evanghelia veșnică

” **Apocalipsa 14.6,7:** *Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”*

Această Evanghelie și Evanghelia Împărăției sunt în legătură una cu alta. Ambele vor fi propovăduite de rămășița iudaică în timpul necazului cel mare. Evanghelia veșnică exprimă gândul că orice creatură va fi binecuvântată de Dumnezeu, dar orice rău va fi judecat; și ea arată pe Dumnezeu ca Acela care este singurul demn de toată onoarea (Apocalipsa 14.7).

Evanghelia gloriei lui Hristos

” **2 Corinteni 4.4:** *... strălucirea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.*

Aceasta a fost explicat deja în partea principală a acestei serii de articole [„Evanghelia lui Pavel: 5. Evanghelia gloriei și a harului”] și aici nu trebuie să i se mai adauge nimic.

Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu

” **1 Timotei 1.11:** ... *potrivit cu Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu care mi-a fost încredințată mie.*

Epistola 1 Timotei 1.9,10 arată aplicarea Legii. Dar este legată gloria cu ceea ce blestemă și lovește pe păcătos? Da, realmente (2 Corinteni 3.7-9), dar aceasta este pus în umbră prin slujba dreptății (2 Corinteni 3.9,10). Păcatul a fost întâmpinat și el a fost înlăturat juridic. În ceea ce privește păcatul, Dumnezeu a fost glorificat în orice privință, și Evanghelia slavei fericitului Dumnezeu vestește aceasta. Această Evanghelie este în contrast cu acele lucruri care sunt sacrilegiu (în privința aceasta Dumnezeu a fost glorificat) – de asemenea și Legea era împotriva lor. Dar această Evanghelie are o rază de acțiune mult mai mare decât Legea. Realmente ea stă într-o opoziție mult mai mare față de lucruri, decât a stat Legea vreodată. La fel și gloria Sa, pe care El a câștigat-o prin cruce (pe care a murit preaslăvitul Fiu al lui Dumnezeu) depășește cu mult gloria Legii, care a fost dată prin îngeri.

Evanghelia bogăției de nepătruns a lui Dumnezeu

Efeseni 3.8: *Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, ...*

Evanghelia lui Hristos se referă, așa cum am remarcat, la responsabilitatea pe care o au aceia care se încred în Acela căruia Dumnezeu I-a dat acest loc public. În Efeseni 3.8 se pune accentul pe faptul că gloriile diferite câștigate sunt de nepătruns; vezi Romani 9.23; Efeseni 1.7,18; 2.7; 3.16; Filipeni 4.19; Coloseni 1.27; Apocalipsa 5.12.

Evanghelia mântuirii voastre

” **Efeseni 1.13:** *Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, ...*

Faptele Apostolilor 19.1-6 arată că ucenicii, pe care Pavel i-a găsit în Efes, nu primiseră Duhul Sfânt, atunci când au venit la credință. Ei nu știau că Duhul Sfânt venise. Abia când Hristos a fost înălțat, Duhul Sfânt a venit ca Acela care locuiește în oameni (Ioan 7.39; Faptele Apostolilor 2.32,33). Înainte de înălțarea lui Hristos la cer ei au fost botezați cu botezul lui Ioan. Ioan Botezătorul le-a propovăduit pe Cel ce urma să vină (Faptele Apostolilor 19.5). Pavel le-a propovăduit pe Isus și fără îndoială ei s-au bazat apoi pe Persoana Sa și pe lucrarea făcută pentru cunoașterea iertării păcatelor. Pavel și-a pus mâinile peste ei și ei au primit pe Duhul Sfânt. Ei au crezut Evanghelia mântuirii lor, ceea ce înseamnă; să te bazezi pe Persoana lui Hristos și pe lucrarea făcută – spre iertarea păcatelor. Duhul este dat ca pecete a credinței. El este Duhul Sfânt al făgăduinței (Luca 24.49), pe care

Îl primesc toți cei care cred în felul acesta. Duhul Sfânt îi leagă cu trupul lui Hristos, care a fost constituit o dată pentru totdeauna în Ierusalim în ziua de Rusalii. El este și arvuna moștenirii noastre.

Evanghelia pentru cei necircumciși

” Galateni 2.7: ... când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiași împrejur, ...

Această Evanghelie caracterizează un domeniu special de responsabilitate, care a fost încredințat lui Pavel cu privire la națiuni.

Evanghelia pentru cei circumciși

” Galateni 2.7,8: ... după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiași împrejur, - căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiași împrejur, făcuse și din mine apostolul neamurilor.

Această Evanghelie caracterizează un domeniu special de responsabilitate, care a fost încredințat lui Petru cu privire la iudei.